

escola

nº 56 - juny 2012

REVISTA DEL COL·LEGI "SANT ALFONS" DE FELANITX
COOPERATIVA D'ENSENYAMENT "ES LLEDONER"

Som
coope-
rativa!

SUMARI

Notícies de l'escola	4
Departament d'Educació Física	
Diada d'esport platja.	13
Sa Tanqueta	
Sa Tanqueta: un hort ecològic.	14
L'escola ocupa un lloc important	
Miquel Lluís Mestre Mestre.	18
Qui és qui?	22
Educació Infantil:	
Toc, toc: podem passar?	24
Educació Primària:	
Estudiam els residus (1er)	26
Històries de colònies (2on).	28
L'art de treure aigua (3er)	31
Tancam el cicle (4t)	33
El gegant Jaumot (4t)	36
Entrevista: Selavi (5è).	37
Quadern de bitàcola (6è)	38
Educació Secundària:	
Les jornades de teatre cooperatiu (3er)	40
El retorn de les cigonyes (3er)	41
Participació a les proves Cangur (3er i 4t)	46
Lisboa, un viatge per no oblidar (4t)	48
Magisèries	
Margalida dels Àngels Nicolau Prohens	50
Dept. Atenció a la diversitat	
Un estiu ben connectat	52
Blocaires	
Adolescents: han de fer deures a l'estiu?	
Xavier Serra i Besalú	54
Article	
Anàlisi dels resultats de l'enquesta a les famílies	56
Escola	
Molts d'ànims, Toni!	61
Arxiu fotogràfic	62
Patrocinadors de les XIV Jornades Multiesportives "Es Lledoner"	64

COOPERATIVA D'ENSENYAMENT
ES LLEDONER

EDITORIAL

Mira'm els ulls que cap fosca no venç.

Miquel Martí i Pol

La portada que heu vist a l'edició d'aquesta revista és de Laura Riera Mascaró. Aquesta pintora, que viu a Villafranca, té la sort de comptar amb uns pares, na Joana i en Tomeu, que l'ajuden a dur a terme el seu projecte somniat: fer de la pintura la seva professió. I és que entre pinzells, l'olor que desprenen els colors espargits amb el càlcul exacte que exigeix la creativitat i les mil formes en les quals s'aboquen les idees més petites, na Laura troba el punt de felicitat exacte.

Des d'aquell dia que acudí a l'estudi del pintor Rafel Joan va descobrir que la pintura era la via de comunicació i d'expressió de les seves emocions. No de bades, l'abril del 2005 va muntar la seva primera exposició a Manacor i ha viatjat fins i tot a Alemanya per donar a conèixer aquesta dèria. Ara mateix tenen en projecte l'edició d'un llibre on es recopilaran les reproduccions de les seves darreres obres.

Ah! Na Laura pateix una minusvalde-sa congènita que l'impedeix coordinar moviments, no pot desplaçar-se sola i té dificultats per parlar.

Els olis i les aquarel·les van vessant-se entre les seves mans impacients de la vida que els colors li atorguen.

Edició: Cooperativa d'Ensenyament "Es Lledoner"
Direcció: Antoni Vicens Massot
Coordinació: Jerònima Muñoz Pomar
Disseny i maquetació: Francesc X. Mas Monegat, Mª Antonia Vaquer Maimó
Assessoria lingüística: Antoni Maimó Oliver
Col·laboren: tots els professors i alumnes del col·legi
Impressió: Impremta LLOPIS

XOFFF XOFFF!

Ja hi tornam esser! Els infants del segon cicle d'infantil per poder fer un acomiadament així com cal han fet una festa d'aigua al pati de l'escoleta. No hi han fet falta ni les rialles, ni els esquitxos ni les corre-disses! Amb un mínim de material (pots buits, regadores, poalets...) s'ho han passat d'allò més bé. Quina fresqueta!

QUÈ ÉS LA NOSTRA MALETA DE TRASPÀS?

A les aules de tercer d'infantil els darrers dies de curs preparen una maleta: és la maleta de traspàs. Dintre la maleta s'hi posen tota una sèrie d'objectes que són molt significatius per als infants i que a més els serviran per adaptar-se millor al proper curs. Aquests objectes són: el conte i el cd de música que els ha agradat més i el que hem contat i escoltat més durant el curs, els petits treballs de la setmana del protagonista, el símbol de l'aula, les fotografies individuals i el símbol de cada infant. Però també s'hi posa tot allò que no podran dur quan vagin a les aules "dels nins grans": els bolquers i el xumet, sobretot.

Quan la maleta ja està enllestida, els nins i nines que el proper curs seguiran a l'escoleta Sant Alfons s'enfilen escales per amunt i van a conèixer les mestres que tindran, estan una estona amb elles i els deixen la maleta. Tot preparat!

ELS MENUTS VAN A SON MENUT

La sortida del tercer trimestre que fan cada any els alumnes de tercer d'educació infantil de l'escoleta Sant Alfons i l'escoleta Pere Oli-

ver i Domenge aquesta vegada ha tingut lloc a Son Menut (Son Negre). Allà han vist cavalls i han tingut l'oportunitat de pentinar els ponis i de colcar-hi al damunt.

És una sortida que els fa molta il·lusió perquè anar amb autocar és per a ells una experiència nova i emocionant alhora. I a tot això hi hem d'afegir que si la fan amb els seus amiguets i amiguetes, encara els resulta molt més atractiva l'activitat.

MOSTRA DE FORMACIÓ PROFESSIONAL

Els alumnes del PQPI de perruqueria muntaren un estand a la *Mostra de Formació Professional* que organitzà el passat mes d'abril l'IES Felanitx. Aquests alumnes, supervisats per la mestra Antònia Maria Mestre, mostraren tot el que han après durant aquest any de feina i convidaren els alumnes espectadors a asseure's amb ells i deixar-se pentinar.

Aprofitant aquesta sortida, els alumnes de quart i la resta de PQPI i mòduls voluntaris assistiren a una xerrada informativa sobre sortides professionals i acadèmiques en finalitzar l'educació obligatòria també a l'IES Felanitx.

QUE S'OBRI EL TELÓ!

Mes de juny significa teatre Es Lledoner. Tota la maquinària de la tramoia ja mostra impaciència per fer cruixir les taules de l'escenari. Durant tot l'any el taller de teatre ha funcionat a ple rendiment i arriba l'hora de demostrar la bona feina d'actors, actrius i directors il·lusio-nats.

Les obres representades han estat molt variades. Els alumnes d'educació infantil, dirigits per Bel Mesquida i Llàcia Pasqual, han representat una adaptació de l'obra *L'ocellet*, de Gabriel Janer Manila. Un polissó fill del rei cau ferit per una branca que talla el fill d'un foraviler. Tanquen son pare a la presó mentre a palau intenten cercar el remei de la malaltia de l'hereu de la corona. La intervenció d'un aucellet màgic resoldrà els problemes d'uns i altres.

Hem d'afegir que els alumnes de l'activitat de ball de bot tingueren també el seu espai per poder representar un ampli repertori de jotes i altres balls típics. Margalida Sureda ha dirigit durant tot l'any el grup de nines (enguany no hi ha hagut cap nin que s'animàs) i demostraren un molt bon nivell d'execució de les danses.

Dirigits també per Bel Mesquida i Llàcia Pasqual, els alumnes de primer i segon interpretaren l'obra

adaptada *Les princeses embruixades*, que conta l'aventura de dues princeses trapasseres que dues bruixes converteixen en someres perquè no fan res més que molestar-les. Al final, i després de molt de trull per la cort del rei, s'aconsegueix desfer el terrible encanteri.

Els alumnes de tercer i quart, dirigits per Margalida Estelrich, escenificaren una versió molt moderna que posa molt d'èmfasi en el valor de l'amistat de l'obra clàssica *Na Ventafocs*. L'obra tingué moltes variants quant a l'escenografia. Cal destacar la incorporació de peces de rap cantades pels propis alumnes i acompanyades pel ritme d'un bateria que formava part del grup d'actors. Molt àgil en els canvis de vestuaris, no faltaren els ratolins trapassers, les germanastres ferotges, la madastra insuportable i una fada padrina que tindrà el poder de moure els fills de la trama argumental.

Margalida Estelrich també ha dirigit els alumnes de cinquè i sisè que han interpretat una adaptació teatral de la novel·la de Jules Verne *La volta al món en 80 dies*. Es tracta d'una visió molt particular de com els viatges exteriors fomenten

els interiors, com les relacions humanes s'enforteixen en la superació de les dificultats i ens ve a demostrar la relativitat sempre tan relativa del pas del temps.

Els alumnes de segon curs de secundària, des de l'optativa de Taller de Teatre i dirigits per Xisco Olivares, representaran a finals del

mes de juny una obra titulada *Taller de Fantasia*, de l'autor Joaquim Maria i Bonet. La particularitat d'aquesta obra és que es tracta d'una adaptació que han fet els propis alumnes a través del treball cooperatiu. Segur que serà un èxit.

Molta merda!

L'ESCOLA VAIVERA

Ja no és cap novetat que els nostres alumnes són viatgers i els encanta córrer món. Enguany no ha estat una excepció.

Els alumnes d'infantil de 4 i 5 anys foren de colònies durant els dies 16 i 17 de maig a la Colònia de St. Pere. Els alumnes de primer cicle de primària també hi anaren, però en aquest cas a s'Espinagar. Els dels segon cicle, per no quedar enrere, tingueren el seu moment màgic a les colònies de Sant Pere. Els del darrer cicle, i com no podia ser d'una altra manera, conegueren el Nou Camp, el museu marítim, el museu de la xocolata...efectivament: visitaren Barcelona. Una

bona manera d'acomodar-se dels estudis de primària!

Durant el mes de maig, i ja amb els alumnes d'ESO, Eivissa fou el destí de tots els alumnes de secundària. Visitaren l'illa blanca durant un dia i feren un recorregut amb autocar dels indrets més significatius de la pitiusa.

DONACIÓ DE LLIBRES

Guillem Bonet, antic professor de l'escola i un dels socis fundadors de la cooperativa en aquell moment, ha fet una mica de dissabte a la seva biblioteca particular i ha decidit donar un bon grapat de llibres a la de la nostra escola. Ocuparan un lloc privilegiat, sens dubte!

ELS ALUMNES D'ESO PARTICIPEN AL CONCURS THE FONIX

The Fonix és un concurs d'anglès inter escolar que pretén difondre l'ús de la llengua anglesa entre els escolars a través d'una activitat lúdica amb finalitat didàctica i educativa. Té el suport de la Direcció General d'Ordenació, Innovació i Formació Professional de la Conselleria d'Educació, Cultura i Universitats del Govern de les Illes Bale-

ars, com a activitat organitzada en el marc del Pla de la Tercera Llengua, adreçat a la millora de l'aprenentatge de la llengua estrangera per part dels alumnes de nivells no universitaris.

Maria Laura Fernàndez de primer A, Caterina Salvà i Marisol Strunk, de segon B, Felicitat Mestre de tercer B i Fernando Vizuete de quart A foren els alumnes que aconseguiren entrar a la fase territorial, que es desenvolupà *dissabte 24 de març, a les 12 h del migdia*, amb una durada de 60 minuts. Entre els 48 candidats en total els 6 de millor puntuació passaven a la següent fase. Tot i que els resultats foren bons, cap dels nostres alumnes no aconseguí arribar-hi. La competència fou molt alta: tot i això, la mitjana dels resultats que obtingueren fou de notable.

CELEBRAM LA XXXVI SETMANA DE MÚSICA

Ja és costum els darrers anys que l'Ajuntament de Felanitx ens convidi, en el context de la celebració de la setmana de música, a un acte pensat exclusivament per als alumnes de les escoles del terme. Enguany també hem estat convidats a dos actes distints, un per a educació primària i un per a educació secundària.

Els alumnes de primària anaren a veure un concert pedagògic titulat *Maria Bimbolles*, un musical on el personatge principal arrenca la seva aventura per cercar un calçetí que ha perdut. Llavors intervenen altres personatges com un pirata, una fada, un dimoni o un príncep, entre d'altres, que s'uneixen

damunt l'escena per acompanyar al protagonista en el seu curiós viatge. Durant la història, es varen poder escoltar temes molt coneguts i populars, acompanyats de bones coreografies que mantingueren l'atenció de l'alumnat.

Els alumnes de secundària, per la seva banda, anaren a veure un acte musical basat en la visió que tenen dels Beatles dos músics com en Pep Alba i en Tomeu Matamales. Començaren el seu recorregut musical amb els inicis de l'emblemàtic grup de Liverpool, passant revisió a tota la seva trajectòria discogràfica. Al mateix temps, intercalaren en la seva actuació algunes de les anècdotes que protagonitzaren en el seu moment els integrants d'aquest grup pop universal.

HEM TORNAT GUANYAR EL PREMI SAMBORI

Per segon any consecutiu, els alumnes de primària i de secundària han tornat guanyar el premi Sambori de narrativa, un concurs de relats en català que realitzen a les escoles i instituts de les Illes. El premi a primària se l'ha emportat la classe de quart B. A secundària, Caterina Salvà Mas (de segon curs) fou finalista amb la narració *Encontres* i Felicitat Mestre Mas guanyà el primer premi amb la història titulada *El retorn de les cigonyes*, que podeu llegir en aquesta edició de la revista.

I MÉS CONCURSOS LITERARIS!

Des d'aquestes pàgines, volem felicitar Caterina Salvà Mas de segon curs de secundària perquè va esser seleccionada com a finalista de la 31 edició del concurs *Qué es un rey para ti* de la comunitat autònoma de les Illes Balears. L'organització del concurs li va lliurar un diploma de participació i un petit obsequi com a reconeixement.

L'INTERROGANT DELS ALUMNES DE TERCER D'ESO

En el marc d'una campanya informativa i per promoure el dret dels joves a tenir una informació completa, objectiva, fiable i comprensible, els alumnes de tercer d'ESO participaren en una acció paneuropea que es va dur a terme al mateix temps des dels 7.000 serveis d'informació juvenil de tota Europa. La idea va ser fer una fotografia a tots els alumnes col·locats de tal manera que formassin un signe d'interrogació a l'escala de la parròquia. Autoritats insulars i locals assistiren també a l'acte i tingueren un raconet per a ells a la fotografia.

JA SÓN CATORZE EDICIONS!

Un elefant ben gros amb uns guants de boxa fets a mida és la nova mascota de les *XIV Jornades Multiesportives Es Lledoner* que han organitzat els alumnes de quart d'ESO amb el professor d'Educació Física. El lema d'enguany ha estat *Dóna't un cop d'energia!*. Tots els alumnes de l'escola des dels tres anys han participat en els diferents tallers, activitats cooperatives, esports de grups i esports individuals que durant tres dies han fet sortir l'escola de les aules i gaudir d'unes jornades de convivència insuperables.

XIV JORNADES "ES LLEDONER"

MULTIESPORTIVES

PARTICIPACIÓ DE CINQUÈ I SISÈ EN LA NOVA CAMPANYA D'EDUCACIÓ VIAL

Els alumnes de cinquè i sisè de primària han participat en la nova Campanya d'Educació Vial que ha organitzat l'Ajuntament de Felanitx per a les escoles del terme municipi-

pal. La idea d'aquesta campanya ha estat conscienciar dels perills que implica el trànsit en vies urbanes i oferir unes nocions bàsiques a aquests alumnes perquè puguin actuar amb seguretat entre el tràfic rodat. Jaume Bonet, el policia tutor, ha estat l'encarregat d'impartir aquests cursos.

Aquest curs va consistir en una part de formació teòrica d'una durada aproximada de dues hores en la qual els alumnes aprengueren les normes bàsiques de circulació dels vianants, tingueren l'oportunitat de conèixer els senyals de trànsit més importants i se'ls va donar les pautes que cal seguir a l'hora de travessar un carrer i circular amb bicicleta. Després d'aquesta sessió informativa, es va muntar al pati de l'edifici de secundària un circuit on els alumnes pogueren posar en pràctica i experimentar tot allò que han après dins l'aula.

LA FESTA DEL LLIBRE JA TÉ QUINZE ANYS!

Gegants, follets i fades...tot roman a les rondalles! D'aquesta rima tan maca n'ha sortit una festa guapa...

I deixarem la dèria dels versos i farem la notícia com correspon per evitar disgustos. Les camisetes d'enguany, d'un color blau ben vistós, han volgut retre homenatge a la quinzena edició de la festa de Sant Jordi que celebrem a l'escola Sant Alfons. I el tema elegit han estat el món de les Rondalles Mallorquines d'Antoni M. Alcover, tot celebrant el 150è aniversari del naixement de l'il·lustre filòleg.

A part de l'estampació d'aquesta camiseta (que recordem fan tots els alumnes de l'escola, des dels més menuts fins als més grans) s'han fet moltes altres activitats adaptades a cada cicle amb la intenció de dignificar i enaltir una festa tan important com la del llibre.

Els alumnes d'educació infantil, a més de contar la llegenda de Sant Jordi, la rosa i el drac, visitaren la llibreria que muntaren les mestres a l'escoleta i allà pogueren fullejar tots els contes vistosos que hi havia i fins i tot adquirir-ne un, per començar ja a fer la biblioteca particular.

El tema de la diada va fer molt senzill vessar literatura per tot arreu: les mestres de les diferents aules s'encarregaren d'anar contant rondalles i, d'aquesta manera, mantenir viva una tradició literària valuosa: a les aules de tercer curs s'aproparen a la història d'*En Joanet de sa gerra*. A les aules de quart, cinquè i sisè d'infantil s'atreïren amb les rondalles d'*En Vit*, en *Toni Garrigel·lo* i la d'*En Joanet de sa Gerra* també, respectivament.

El tema plàstic també hi va tenir cabuda: els més menuts feren punts de llibre en forma de rosa, semblaren una favera i treballaren un *lla-pisser* en forma de torre de castell. Com es pot veure, tot relacionat amb els arguments de la festa i les rondalles.

Quant a primària, i a part de la camiseta visitaren l'edifici de

secundària on hi havia muntada una llibreria. Feren la visita cada curs acompanyats dels tutors i qui en va tenir ganes, va comprar aquell llibre que més gola li fes. Una de les activitats que més èxit tingué fou el taller de rondalles: *En Pere de sa favera*, *Gostí el lladre*, *La filla del Carboneret*, *Na Joana i la fada Mariana*, *En Vit i L'amor de les tres taronges* feren somniar una estoneta els alumnes que no se'n perderen detall de cada un dels relats.

Els més menuts, parlam del primer cicle, muntaren un taller de collage i amb molta de traça feren una rosa a la qual només li feia falta olorar. Llavors tingueren una idea també molt primaveral: decoraren el plafó que tenen al pati amb les flors que cadascú va dur de ca seva.

Els alumnes de segon cicle, s'atreveriren a representar en forma teatral *En Joan del Fabiolet* després de conèixer la biografia de Mossèn Alcover, "pare" de les rondalles. I

sense perdre de vista la festa de Sant Jordi, s'engrescaren amb la maleta literària, amb la qual se'ls convidà a treballar el poema *Camí de roses* i *El Rei Granot*.

La bella dorment del bosc i *N'Aladí* es convertiren en el repte teatral per als alumnes del tercer cicle els qui amb unes indicacions prèvies de com es representa una obra s'atreveriren a fer les seves primeres passes entre bambolines.

Els alumnes de secundària continuen la tendència dels cicles d'infantil i primària: es muntan tallers molts diversos, basats sobretot en manualitats, que cerquen implicar l'alumnat i passar un bon dematí de convivència. Amb aquesta idea, es muntaren tallers de carteres fetes amb feltre de colors, tallers de clauers amb forma de rosa i jocs cooperatius que implicaren tot el grup sencer. El taller de coques, que ja és un clàssic, el duen a terme els alumnes de quart i llavors

en berenen quan pràcticament encara són tèbies.

Les alumnes de PQPI de perruqueria, gràcies a l'ajuda dels "models" i les "models" de secundària que durant dues setmanes van fent proves, varen fer una desfilada de pentinats de tot tipus: per a mitja melena, per a melenes llargues i per als més atrevits.

La clausura de la celebració fou un concurs de representació de rondalles que es va fer per cursos i grups. Entre un llistat de set rondalles diferents i amb un màxim de 5 minuts, la idea era representar l'argument de la història que triassin,

usant una escenografia feta per a l'ocasió, un vestuari adient a la narració i un treball en grup cooperatiu impecable. Els alumnes de segon B guanyaren un suculent premi: un berenar per a tots al bar de l'edifici de secundària.

L'any que ve, més.

DIADA D'ESPORT PLATJA

El passat dissabte 12 de maig la nostra escola va participar a la Diada d'esport platja organitzada pel Consell de Mallorca. Aquesta es va celebrar a la platja de Cala Romàntica. Hi van participar un total de 46 nins i nines d'infantil i primària de la nostra escola.

L'activitat es va dur a terme entre les 10 i les 13 hores. El temps acompanyà molt que la diada sortís llúida ja que va fer un dia d'estiu en plena primavera.

Els més petits d'educació infantil pogueren gaudir dels circuits a la sorra, jocs d'arena, jocs pre-esportius, balls, cançons, jocs simbòlics fins acabar amb la cara ben pintada, tal i com correspon.

Els més grans d'educació primària jugaren a futbol, hoquei platja, bàsquet, carreres, volei, esports de raqueta, beisbol, acrosport i futbol americà. No s'aturaren ni un segon, només per beure aigua!

Tots els participants varen fer tres hores d'esport, salut i diversió. Aquesta triple fórmula és molt important per a un bon desenvolupament dels nostres infants i nins, tant a nivell físic com mental

Esperem que les nines i els nins quedassin contents i l'any vinent hi vulguin tornar participar.

Adéu i salut que no falti!

Joan Isidre Albons i Pep Miquel Sans
Departament d'educació física

Sa Tanqueta: un hort ecològic

Aprofitant que el passat dia 5 de juny fou el *Dia Mundial del Medi Ambient*, i per retre homenatge al que ha estat el meu tutor durant aquest dos anys i, al mateix temps, el que coordina tot aquest projecte, parlarem de Sa Tanqueta. Sa Tanqueta és l'hort ecològic del nostre col·legi i es troba a l'edifici d'Educació Secundària, al carrer Bartomeu Amengual, s/n.

Abans de parlar de Sa Tanqueta, explicaré alguns conceptes.

Un hort ecològic és aquell que no empra tècniques agrícoles industrials. Aquestes tècniques industrials han fet que molts dels aliments que consu-

mim presentin alts continguts de pesticides, plaguicides i fertilitzants químics perillosos per a la salut, a més de ser pobres en continguts minerals i nutrients. Als horts ecològics s'utilitzen tècniques tradicionals de sembra i conservació.

L'agricultura ecològica afavoreix l'aprofitament de recursos renovables i el reciclatge. Aquest tipus d'agricultura evita l'ús de plaguicides, herbicides, adobs químics, hormones de creixement i antibiòtics. Com a alternativa, els productes recorren a una sèrie de tècniques que contribueixen a mantenir els ecosistemes i a reduir la contaminació.

Els avantatges dels aliments d'un hort ecològic són diversos: produeix aliments sans, nutritius, saborosos i econòmics, protegeix la salut de les persones consumidores, i a més, preserva la biodiversitat, no contamina, i això fa que la fauna natural i la flora autòctona no pateixin. També ajuda a estar en contacte amb la natura.

Com he dit anteriorment, aquest projecte s'ha d'agrair a en Cristòfol Fontanet, qui hi dedica molts de temps i esforços, a més d'implicar-hi tots els alumnes i emprar aquests aliments per al menjador escolar. Tots els cursos del col·legi, des de l'escoleta fins els d'ESO, hi participen. Plantam diverses hortalisses, llevam males herbes, veiem

"SA TANQUETA"

Hort escolar ecològic
Cooperativa d'Ensenyament Es Lledoner

com funciona el sistema de regadiu (mànega exsudant), regam amb regadora i veiem com surt el fruit del que hem sembrat.

Aquest curs, els alumnes de 6è hi hem anat diverses vegades. A més de llevar males herbes o passar el motocultor

per la terra, també hem sembrat patates, alls i tomatigueres de ramellet i de casta grossa. Ens ho hem passat molt bé fent-ho, a més d'aprendre coses interessantíssimes sobre l'agricultura ecològica

Miquel Maimó Vidal
 6è B Primària

"SA TANQUETA"

Hort escolar ecològic
Cooperativa d'Ensenyament Es Lledoner

L'escola ocupa un lloc important al bagul de la nostra vida

Ja han passat 18 anys del meu pas per Sant Alfons, però record aquells temps com els millors anys de la meva etapa acadèmica, i amb diferència. Els joves alumnes que ara llegeixin aquestes línies han d'assumir que en uns anys, si volen, hauran de passar per l'Institut, per la Universitat i desembocar al món laboral on les coses com a mínim són més complicades a cada passa.

Vaig començar el primer curs a la Caritat al 1986 i vaig acabar vuitè al 1994 al ja reformat edifici del carrer Zavellà. Aquells anys foren temps de canvi en l'educació al mateix temps que, casualment, ens trobàvem immersos en una greu crisi econòmica, la del 1993. La LOGSE s'implantava de forma progressiva i la nostra generació fou la que extingí l'E.G.B. Vàrem fer de primer a vuitè de "Enseñanza General Básica" i començarem l'institut botant directament a tercer de "Enseñanza Secundaria Obligatoria" o ESO.

Tot d'una a tercer i a quart d'ESO ja vaig comprovar que la formació, l'experiència i tot el bagatge que dúiem de Sant Alfons ens feia diferents a la resta d'alumnat de la comarca. Senzillament, i dit pels mateixos professors de l'insti-

tut, els de Sant Alfons teníem un nivell més alt que la resta. Tal vegada seria per les equacions de segon grau que ja dominàvem i que els altres no havien sentit anomenar mai, pels exhaustius exàmens d'història i geografia o pel famós i temut examen de les 100 preguntes de Naturals pel que havies d'estudiar els temaris de sisè, setè i vuitè, amb formulació química orgànica i inorgànica incloses.

Em vénen al cap tots i totes les docents que vaig tenir des de primer fins a vuitè. Na Francisca Amparo, n'Apol·lònia Gomila, Sor Maria Mulet, na Bàrbara Antich, n'Antònia Serra, na Maria Antònia Obrador, na Francisca Adrover Tirado, n'Apol·lònia Rotger, el Pare Domingo i els "Dons". Segurament allò que més cridaria l'atenció als alumnes d'avui en dia seria que els professors més curtits de Sant Alfons llavors rebien el tractament de "Don", maldament fos seguit del malnom. Em refereixo a Don Toni (Massot), Don Toni (Maimó) i els ja retirats Don Toni (Xorret), Don Guillem (Bonet) i Don Miquel (Riera). Podeu pensar que aquest tractament no era més que una reminiscència de la "vella escola" però fos com fos reflectia el respecte que infonia el professorat sobre l'alumnat i que, pel que sé, s'ha anat perdent.

Supòs que per això encara en aquell temps (i no fa tants d'anys) si no feies bonda o directament en feies una de

grossa pregaves perquè ton pare i ta mare no ho sabessin; si era així havies rebut dues vegades, primer a l'escola i després més fort a ca teva.

És curiós com de tots els mestres i professors tenc molts de records i anècdotes que segurament us avorriren, però que constitueixen bona part dels coneixement i cultura que ara tenc. No puc oblidar de cap manera que la revolució russa començà al 1917, que una cançó és plagi si comparteix més de 8 compassos amb una altra, que el grafit dels llapis és semiconductor, que NH₃ és amoníac, o que escriure tot un treball de català en majúscules sobre el llibre “Lladres de Cavalls” no eximeix de posar els accents.

Moltes d'aquestes coses ara es poden consultar al Google amb dos cops de clic, però abans la cosa no era tan senzilla. La informació que no et donaven a classe s'havia d'anar a cercar a la biblioteca de damunt “La Caixa” del Carrer de la Mar. El tipus de persona que et trobaves allà no tenia terme mig. Hi havia des dels més aplicats de la classe que recercaven i estudiaven fins als més trullosos que hi anaven només per molestar els primers.

Hi ha altres curiositats d'aquells temps que avui dia també causarien sorpresa i estupor a més d'un. Sense anar més lluny era norma de l'escola que cada dia un alumne de setè o vuitè, per

rigorós ordre de llista, estigués de guàrdia a secretaria ajudant en senzilles tasques administratives, proveint guixos o fent fotocòpies. Alguns pensareu que això era fer ús de mà d'obra barata i que els alumnes han d'estar dins classe però la responsabilitat i el sentit de servei que portava aquella jornada no es podia assolir en el que durava la resta de curs. I és que al cap i a la fi l'escola no només ha d'inculcar continguts i teories. Per això pens que el tractament de “vos” o “don” als professors, la guàrdia de secretaria, alguna estirada d'orella o qualsevol altra pràctica que avui seria impensable ens proporcionen uns valors i unes competències que completaren el nostre currículum educatiu. I què voleu que us digui, no ens ha anat tan malament.

al cap i a la fi l'escola no només ha d'inculcar continguts i teories

Molts dels meus antics companys i companyes coincidirien que els membres de la comunitat educativa i religiosa de Sant Alfons eren per si mateixos una institució. Val a dir que llavors, abans de la creació de la cooperativa, el vessant religiós de l'escola era més patent. Record amb especial tendresa al Pare Duran qui sense voler actuava

de padrí postís per tots els que ara som dins la trentena. Si al pati de la Caritat les monges ens donaven retalladures de neules el Pare Duran donava caramels als que l'ajudaven a tragar ciris o dossers, sempre que s'hagués acabat l'hora dels pambolis. Vés per on aquest és un altre d'aquells records inesborrables de l'època. A la cuina de l'escola hi comandava na Joana Galereta assistida per la seva nora. Durant els patis preparaven un auster pamboli torrat on les úniques opcions de companatge eren pebre bo o ceba crua. Només algú ja més sofisticat duia l'embotit de casa seva), per al prehistòric preu de 45 pessetes o 0,27€ d'avui dia. El Pare Duran era qui s'encarregava de cobrar-los assegut a la primera taula del menjador i la dèria per aquells berenars era tal que la cua arribava del primer pis fins al pati.

Deixant de banda el tema gastronòmic i com que no només passàvem els cursos a base de teoria record bé les classes de treballs manuals amb na Bàrbara Antich (sa dona d'en Xorret perquè ens entenguem). Aprenguérem a fer coses com pompons, macramé, una prestatgeria de gelosia i cordar cadires. Sí, podeu riure, però si ens descuidam hi haurem de tornar a cordar cadires!

Durant aquells anys a l'escola enlloc de

les dues hores preceptives d'educació física a la setmana només en fèiem una, l'altra era ball de bot amb n'Apol·lònia "Parra". He de reconèixer que el ball mai m'entusiasmà, però si no hagués estat d'aquelles classes encara avui no coneixeria aquest vessant de la nostra cultura i molt manco sabria ballar una jota (a una mateixa ja no hi arrib).

Com a activitat extraescolar vaig començar a practicar atletisme a Sant Alfons de la mà de n'Antònia Serra devers l'any 1992. Segurament si no

hagués estat d'aquesta activitat ara no hauria corregut un marató en menys de tres hores. Evidentment el nostre

rival directe era el Club Joan Capó, però així i tot compartíem bus per anar a les competicions. Com anècdota vos contaré que l'escola ens facilitava les sabates de claus per a córrer en pista. N'hi havia tres parells d'uns colors gris i blau desgastats que compartíem i intercanviàvem. O t'eren un poc grosses o un poc petites, però el principal problema era que no podíem córrer més de tres al mateix temps.

A vuitè i per a costejar el viatge de fi de curs a París na Bàrbara Antich ens va proposar representar l'obra de tea-

I que voleu que vos digui, no ens ha anat tan malament

tre “L'adoració dels reis d'orient” de Llorenç Moyà. Record vivament el text del qual encara puc recitar de memòria la primera part. Començava amb un “No vull contar l'argument d'aquest esqueix de comèdia, mig coverbo, mig tragèdia perquè així agradi més gent”. I com això tot el que us he contat us ho haurà semblat, mig coverbo o mig tragèdia, però aquest és en definitiva el record del meu pas per Sant Alfons.

I és ara que he escrit aquestes línies que em trobo una mica més vell. Mentre jo ja els doblo l'edat, l'alumnat més gran d'Es Lledoner deu vorejar els setze anys i deuen trobar que això no són més que batalletes de gent gran. Fet i fet ni tan sols havien nascut quan jo era a Sant Alfons.

A vosaltres, que sereu els futurs professionals de la medicina, el dret, l'electricitat, l'educació o la perruqueria dir-

vos que, com he volgut mostrar, l'escola ocupa un lloc important al bagul de la nostra vida. Ens inculca uns valors i unes virtuts que ni la millor de les universitats ni el millor dels llocs de feina poden aportar.

Malauradament ara ens toca de nou viure temps convulsos i de canvi, d'atacs contra la nostra llengua i de retallades en educació. Tot plegat no fa més que posar en perill anys i anys de feina ben feta. Però amb l'ajut de tots, pares, mares, professors i sobre tot els qui ara acabau ESO o PQPI ens en sortirem. Jo per la meva part, ara que tenc el títol de pare, ja començ a pensar en quan la meva filla vagi a Sant Alfons tal i com vàrem fer els seus pares. Estic convençut que quan arribi aquest moment Es Lledoner s'haurà enfortit encara més.

Miquel Lluís Mestre Mestre

Miquel Lluís Mestre (3 d abril de 1980) és llicenciat en Psicologia per la Universitat Autònoma de Barcelona i té fet un màster en Recursos Humans a la mateixa universitat. Tot allò que sigui recerca l'apassiona. De fet, també ha realitzat un curs de postgrau en Consultoria Web i Internet a la UIB i un altre postgrau en Comunicació Digital a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona.

La seva feina actual es basa en fer de Coordinador a la XarxaBit (Xarxa de Telecentres del Govern de les Illes Balears). Tot això ho combina amb tres passions ben conegudes: la seva dedicació al món de la política (a les darreres eleccions va sortir elegit regidor a l'oposició de l'Ajuntament de Felanitx) la seva afeció per l'esport (és un corredor federat que sempre intenta superar les seves fites) i la seva filla que li ha atorgat un il·lusionat *títol de pare*.

QUI ÉS QUI?

(I II)

Seguim amb la tercera part d'aquesta secció tan especial. Acabam el planter de mestres i treballadors d'infantil i primària. Acceptau el repte d'endevinar, sense mirar

les solucions, de saber qui és qui amb un parells d'anys més a sobre?

N'hi ha de bastant complicats!

1

2

3

4

5

6

7

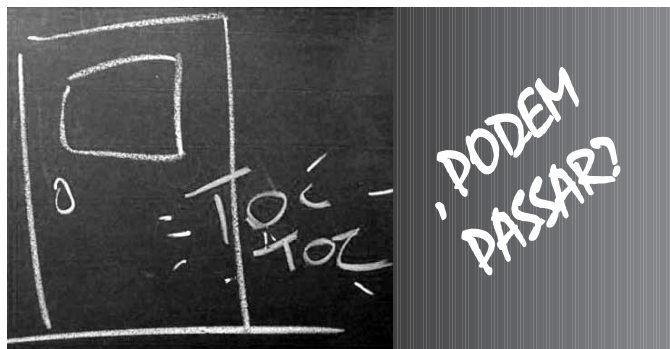
8

9

Solucions

- 1-Apol·lònia Gomila
- 2-Joan Isidre Albons
- 3-Llúcia Hernández
- 4-Apol·lònia Monserrat
- 5-Maria Antònia Obrador
- 6-Llúcia Pasqual
- 7-Maribel Vilanova
- 8-Verònica Sierra
- 9-Pilar Oliver

Sota el títol *TOC, TOC, PODEM PASSAR?*, les mestres i educadores d'infantil vàrem assistir a la *IV Trobada d'escoletes cooperatives 0-6 anys*.

Totes les escoletes varen tenir l'oportunitat de mostrar experiències que duim a terme amb els infants. La nostra escoleta va muntar un plafó on s'explicava la *Setmana del protagonista*, projecte que realitzen les aules de 2 anys. Allà es varen mostrar les fotos dels nostres infants i els treballs realitzats pels pares.

A més de la mostra d'experiències, tots

els assistents (pares i fills) varen poder participar en els múltiples tallers que entre totes les cooperatives vàrem organitzar. Es Lledoner, juntament amb les cooperatives Manjón i Gorg Blau, vàrem instal·lar un taller d'art cooperatiu, on els infants tenien l'oportunitat de pintar lliurement i realitzar també una ciutat en tres dimensions.

A part d'aquest taller, n'hi va haver d'altres també molt interessants:

-Taller de pasta de sal: els infants podien modelar qualsevol forma com si es tractassin de bons cuiners.

-Conta-contes: era l'ocasió de fer volar la imaginació i escoltar mestres de diferents escoles contant històries. Aquí la nostra mestra teatrera, Margalida Estelrich, ens va delectar amb la rondalla de *La flor romania*.

-Taller de sopa: amb diferents tipus de sopa i amb un bon caramull d'estris, els infants tingueren l'oportunitat de manipular, omplir, buidar...

D'aquesta manera i durant tot el matí els infants juntament amb les seves

famílies varen poder gaudir de totes aquestes activitats tan diferents de les que fan diàriament. Una de les proves que demostrà que s'ho passaren d'allò més bé era comprovar de quin color varen tornar les camisetes al final de la jornada...

Després de la diversió de tots els infants va tocar la formació de les educadores i mestres. Vàrem gaudir de dues ponències: la primera anà a cura de la cooperativa Sa Sitra de Porreres i d'Es Lledoner. Aina Mª Gayà i la nostra mestra Jerònima Muñoz, respectivament, ens feren un tast sobre les *Experiències de les escoletes cooperatives*, una síntesi de la història i el panorama actual de l'educació infantil de les cooperatives d'ensenyament. La segona ponència fou molt interessant també: d'una manera esplèndida, dues mestres

de la Ikastola Arizmendi del País Basc (Elvira Bouza i Mª Aranzazu Legarrega) ens varen explicar de primera mà la seva feina diària a una escola que aglutina infants de 0 a sis anys i on tots els menuts comparteixen el mateix espai. Es tracta, pel que vàrem poder veure, d'una dinàmica molt engrescadora i molt ben plantejada. Ens n'adonarem que també és molt difícil d'aplicar a escoletes com les nostres per una qüestió arquitectònica de primer ordre.

Després d'aquest matí i de tota la preparació anticipada, ens ha quedat un bon record i sobretot les rialles i segons quins moments de diversió. Dels nervis passats qui s'enrecorda!

ESTUDIAM ELS RESIDUS

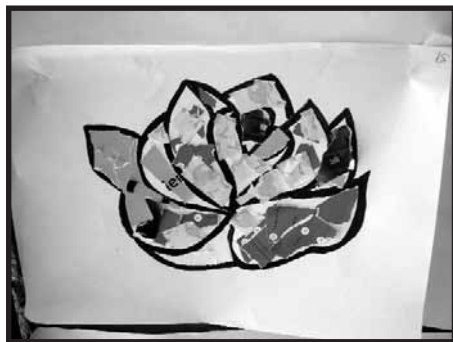
Els alumnes de *primer de primària* hem estudiat els residus a l'àrea del coneixement del medi.

La nostra societat produeix molts de residus a diari i entre tots hem après que n'hi ha de diferents tipus segons les seves característiques .

Per entendre això, vam veure de prop com la matèria orgànica es podria; vam deixar una pell de plàtan defora i cada dia anàvem veient els canvis que s'hi produïen.

Els residus com a tals contaminen si els abocam a qualsevol lloc, per això és necessari conscienciar els nostres alumnes que hem de cuidar el medi ambient i que no basta amb no tirar residus al terra sinó que hauríem de dur a terme alguna de les 3 R reciclar, reutilitzar i reduir.

Dins l'aula tenim un exemple de reciclatge disposam d'una capsa blava on hi abocam tots els papers que no podem fer servir més. També tenim una altra capsa on hi abocam els envasos dels suquets. Per això vam decidir fer una activitat on els alumnes poguessin veure que amb qualsevol residu podem crear una cosa nova o donar-li una altra utilitat: vam reutilitzar.

El primer que vam fer va ser dur residus de casa. Tothom anava ben preparat per fer la seva petita obra d'art damunt paper. Volíem crear un quadre amb tot tipus de materials i de relleus.

Una vegada que tots teníem damunt la taula els nostres residus vam treure la nostra vena artística i ens vam inspirar en què podíem crear amb els residus que havíem portat. Seguidament, uns vam posar mans a l'obra i vam començar a retallar, rompre trossets aferrar... i aquest n'és el resultat! Uns quadres molt bonics. Qui sap si qualche dia serem artistes!

HISTÒRIES DE COLÒNIES

Els nins i les nines de 2n hem anat de colònies HIPOCAMPO (s'Espinagar)

Dia 24 de maig ens vàrem aixecar molt dematí perquè estàvem nerviosos. A les nou vàrem partir cap a l'Hipocampo. Quan vàrem arribar vàrem deixar les motxilles i vàrem agafar la tovallola, crema solar i el banyador i vàrem anar a la platja. Per arribar-hi vàrem recórrer 1200m, tanta sort que dúiem la cantimplora!

Vàrem jugar i quan vàrem tornar vàrem dinar d'ensalada, xorico, paella i un gelat. Vàrem fer la migdiada quan els monitors dinaven. L'horabaixa ens vàrem banyar a la piscina i vàrem berenar de xocolata i galetes. Després vàrem fer roba de paper i vàrem fer una festa. El meu grup va fer cucaveles a l'aire i vàrem fer un karaoke.

El matí jo em vaig despertar el primer. Després de berenar vàrem pintar la camiseta. Vàrem dinar de pilotes i vàrem tornar contentíssims amb tota aquesta diversió.

Alberto Luengo 2nA

Els nins i les nines de 2n hem anat de colònies a HIPOCAMPO (S'Espinagar)

Varem esser dos dies inolvidables perquè m'ho vaig passar molt bé. Varem fer figures de fang, varem pintar les camiseles, varem banyar-nos a la piscina i a la platja, també varem jugar amb la corda, grills i amb les raquetes. A més vaig dormir amb els meus amics. A la meua habitació hi havia vuit llits, un bany, una finestra, dues estanteries i sis nins. El primer dia varem dinar de paella i per sopar tortellinis i el segon dia vaig fer menjar de llegum amb cereals, per dinar hi havia pasta després ens varem donar un pols a cada un i em varem anar. Els monitors eren en Sion, na Carol i na Gemma. M'ho vaig passar molt bé.

Danià Xamena Calam
2^oB

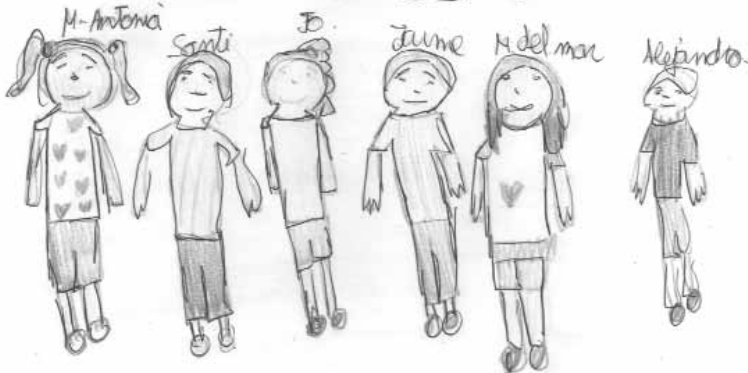
Elena Donadell Es A

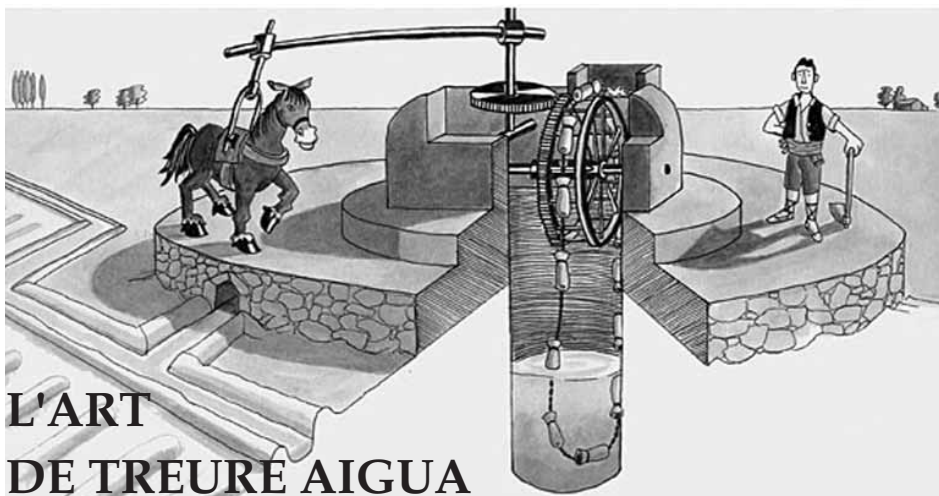
Els nins i les nines de 2n hem anat de colònies a HIPOCAMPO (S'Espinagar)

Les colònies m'han agradat molt, els monitors eren na Carol, en Siom i na Gemma. Quan vàrem arribar vàrem berenar després de berenar vàrem anar a sa platja Cala Domingos. Primer nos vàrem banyar i després vàrem jugar. L'horabaixa ens vàrem banyar a la piscina i vàrem berenar. Després ens vàrem dutxar i vàrem anar al menjador. Abans de dinar i de serar cantàvem una canço cada sis nins/a tenim una habitació. El vespre vàrem fer un tu si que boles!!! Després d'haver actual cada grup hi va haver una representació va venir na Shakira!!! Han estat dos dies fantàstics.

ES GRUP DES QUARTO.

Aina Bennassar
Mes 2 i B

L'ART DE TREURE AIGUA

Els alumnes de 3r d'E.P com a sortida del 3r trimestre hem visitat una sinya i un molí de vent en els pobles de Muro i sa Pobla. L'activitat consistia a conèixer les diferents maneres de treure aigua i com era aprofitada per regar els camps temps enrere. Aquesta visita ens ha servit per poder comparar com s'extreia l'aigua subterrània antigament i com s'extreu a l'actualitat, i ser conscients dels diferents avenços tecnològics que ho han fet possible.

Aquí teniu una mostra del que vàrem veure:

Primer vàrem visitar la Finca de Son Senyor on hi havia una sinya.

Ens explicaren que antigament s'utilitzaven les sínies per extreure l'aigua subterrània per poder regar.

Com podeu veure no només vàrem veure la sinya, també vàrem gaudir de la natura!

En Claret, l'ase de la finca, va fer una feina perquè veiéssim com s'extreia l'aigua.

Una vegada defora anava dins un petit dipòsit on l'aigua es distribuïa per una sèrie de canals i s'aprofitava per regar el camp.

En segon lloc visitàrem un molí on vàrem poder conèixer una altra manera de com temps enrere s'extreia aigua.

Actualment alguns d'aquests molins s'han restaurat i s'utilitzen per generar energia elèctrica.

Els alumnes de quart de primària s'acomiaden del segon cicle i han tingut unes paraules. Ara les volen compartir amb tots nosaltres.

Ja han passat dos anys des que ens vàrem conèixer. Vàrem començar el tercer curs amb una mica de por mestra nova i molts de canvis per a nosaltres. Hem viscut moltes emocions diferents aquests dos anys hem rigut, hem plorat i han passat moltes coses més que ens han fet créixer. L'any que ve ja serem els de cinquè i com tu dius ens recordarem de tu, mestra Apol·lònia, i del viatge a Eivissa que vàrem fer tots plegats. Aquests dos anys no els oblidaré mai. Han estat genials!

LLUIS GARCIA 4T B

Aquests dos anys m'han encantat, me fa pena acabar quart, sobretot per la meua mestra que sempre ens ha ajudat molt i ens ha preparat per al tercer cicle de primària.

El moment que més em va agradar de tercer va ser quan vàrem baixar al gimnàs a fer un joc i vàrem començar a contar acudits. El de quart va ser el viatge a Eivissa. Tota una experiència! De vegades m'agradaria tornar enrere per tornar a revivre-ho tot.

La meua assignatura preferida matemàtiques. I la segona educació física.

M'ha encantat el segon cicle!!!!!!!

YLIAN MORILLAS 4T B.

ADÉU AL 2on CICLE D'E.P

Ja acabam el segon cicle i vull recordar moltes coses.

Quan vaig començar 3r me vaig pensar que seria molt difícil, però no ho va ser. Me va agradar molt sa mestra n'Apollòmia Cromila perquè ems ajudava i explicava tot molt be perquè ho entenguéssim.

Quan vàrem començar 4e i vàrem entrar dins la classe ens va donar bessos i ems vàrem posar tots molts contents.

Tambe' ens ho vàrem passar molt be amb ella, em el viatge a Eivissa. Ems fèrem fotos, vàrem comprar a les botigues. I anàrem amb un vaixell molt gros, però quan tornàvem com que feia mal temps hi va haver mims i mimes que es vàrem marejar, però va ser un viatge molt divertit.

I ara ja acabam el curs i no tornarem a tenir n'Apollòmia, però sé que si la tornàs a tenir en seguiria agradant molt, perquè amb ella he après molt i ara estic més segura.

Apollòmia Barceló Barday 4nA

ADÉU AL 2m Cicle D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Hola som n'Antònia Rigo Mas.
La mestra de 3r i 4t m'ha agradat
molt, perquè ha explicat molt bé,
igual que tots els altres mestres de
Sant Albans.
Els amics que he tingut han estat
molt bons al·lots amb jo.
M'he he passat molt però molt bé
i bastant divertit.
Les excursions que he fet han estat
molt divertides.
La primera excursió que vàrem fer
jo me hi vaig poder anar perquè me'n
vaig anar de viatge a Galícia.
A principi de 4t vàrem anar a Eivissa,
va ser un dia inoblidable.
He après moltes de coses i quasi més
que el que diu el llibre.
Adéu

Antònia Rigo Mas
4t A

De vegades perdem paraules...Però, com bé podeu veure, els alumnes de 4t no tenen problemes per solucionar-ho. Al conte que us presentam a continuació se li han esborrat paraules i frases. No han tingut cap problema ni un en completar-lo perquè tingui sentit. I a més, hi han afegit un dibuix ben il·lustratiu.

EL GEGANT JAUMOT

Vet aquí . . . en un país molt i molt llunyà vivia un enorme i engolit gegant. En Jaumot, que així es deia el gegant, feia par a tots els habitants de la vila. Li agradava molestar-los i atemorir-los dient-los que se'ls menjaria si no feien feina.

Un dia qualsevol, que en Jaumot va anar a buscar menjar al bosc, es va trobar amb en Titarela que li va plantar cara. Aquest li va dir:

- No toquis a ningú.

El gegant, enfurismat, li la dir amb una veu agressiva:

- Si no em doneu l'or abans de l'horabaixa tornaré i em menjaré a tots els nins de la vila.

En Titarela que era molt llest, va ordenar que col·loquessin vuit sacs plens de Cagarons a l'entrada del poble. Els va tranquil·litzar dient-los que així vencerien en Jaumot i que mai més els molestaria.

Quan en Jaumot va anar a recollir el seu menjar i va obrir els sacs, li va fer tant d'ai que vomitai tant que mai més va tornar a aquella vila.

Per celebrar-ho, els habitants del poble van fer una gran festa. I vet aquí un gat i vet aquí un gegant mal plantat.

Maria Servera Fister B

ENTREVISTA

Seguim amb les entrevistes a grups musicals, que iniciarem fa uns números. Aquesta vegada us volem presentar el grup SELAVÍ

Selavi

1. Quan va néixer aquest grup musical?

Per les verbenes del 2009

2. Com vàreu triar el nom del grup?

Aquest estiu passat, un dia abans del nostre primer concert. Ens va costar molt decidir-nos.

3. Quantes persones formau part del grup?

Som 7. Sis al·lots i una al·lota.

4. Quins instruments tocau?

Dues guitarres, una bateria, un piano, baix i saxo.

5. Quin tipus de música interpretau?

Rock dels anys 1990 fins el 2000.

6. Com va sorgir la idea de formar aquest grup?

El bateria i el guitarrista es van ajuntar per fer un poc de festa amb els amics. Però quan realment va funcionar va ser el passat juliol.

7. Sou autodidactes o teniu formació musical?

Un poc de tot, alguns tenim formació musical i altres no.

8. Com decidiu el repertori de les vostres actuacions?

Doncs, cada un diu el que ens agrada tocar i, si ens sembla bé a tots, ho tocam.

9. Teniu algun tema propi?

Sí. Al guitarrista li agrada compondre i començam a tenir qualche coseta nostra.

10. Quants concerts heu fet? En recordau algun en especial?

Quatre. Sí, el darrer que vam fer va ser fantàstic.

11. Què opinau del panorama musical del nostre poble? Té futur?

Hi ha poques sortides. Al nostre poble hi ha gent molt bona, però hi ha poques possibilitats de futur, està difícil.

12. Voleu afegir alguna cosa més o donar-nos algun consell?

La música que escoltes t'identifica com a persona.

Cesar Jiménez
Libertad Tejada
Irene Herbon
Ainoa Ponce
Manuel Nicolau

Tots coincidim que el nostre viatge a Barcelona ha estat una aventura inoblidable...

L'aventura va començar dimecres dia 14 de Març de 2012, ben prest, ja que vàrem partir de Felanitx a les 5:00. Tots estàvem molt nervio-

sos, el cor ens bategava molt ràpid, xerràvem sense parar, però el trajecte fins a Palma va passar en un instant.

A les 7:00 ja érem a l'aeroport a punt d'agafar l'avió. A les 7:30 arribàrem a Barcelona i a les 10:00 ja contemplàvem La Sagrada Família. És un lloc increïble, una catedral preciosa, immensa, i això que encara no està acabada. Com podia tenir aquestes idees en Gaudí?

Després de la visita vàrem anar a l'hotel. Ja ens feia ganes veure les habitacions, quasi tant com tota la resta de coses del viatge. Ens va agradar molt i el menú del restaurant era boníssim.

L'horabaixa visitàrem el Museu de la Xocolata. Tot feia molt bona pinta, mmm... Eren escultures fetes de xocolata de tots els colors, increïbles. Ens prepararen una degustació i podem ben assegurar que en quedàrem ben embafats de xocolata.

El vespre teníem programada una visita nocturna. Barcelona, de nit, tota plena de llumets, es converteix en un somni. Va ser una passejada preciosa.

L'endemà, a les 10:00, ja érem al Camp Nou. Per a molts de nosaltres era una de les visites més esperades de tot el viatge. És enorme i té un museu tan ple de copes que són impossibles de comptar. També anàrem a la pista de gel, que està just devora del camp del Barça. Els més atrevits patinaren devers dues hores. Hi va haver un poc de tot: carreres, caigudes, rialles,...

Després de dinar agafàrem rumb cap al Museu Marítim i l'Aquari. En el primer, vàrem veure submarins i vaixells de tots els tipus i de totes les èpoques. Llavors, a l'aquari, observàrem una infinitat inacabable de peixeres amb espècies curiosíssimes d'arreu del món. Però el més impressionant fou un túnel de vidre molt llarg on els taurons i tota casta d'animalons marítics ens passaven per damunt.

El vespre vàrem anar a l'IMAX a veure dues pel·lícules en 3D. “El castillo encantado” que feia una mescla de por i rialles al mateix temps i donava la sensació que eres tu mateix qui es movia. El documental “África: El Serengeti” la vàrem en una pantalla en forma de cúpula; això sí que no ho havíem vist mai; la sabana africana ens envoltava pels quatre costats...

Divendres dia 16 de març partírem d'hora cap al Zoològic. Va ser molt divertit perquè hi havia tota casta d'animals al·lucinants que, la majoria, només havíem vist per la tele: pingüins, lleons, goril·les, elefants, molts de rèptils, estruços,... Quan havíem gaudit bé d'aquesta “animalada” de dematí, vàrem anar a dinar.

L'horabaixa el vàrem passar al Cosmo Caixa. Va ser una visita diferent perquè podíem tocar, mirar, manipular i, en definitiva, experimentar amb moltes coses que mai no havíem vist. Cal dir que, d'entrada, ja sorprèn molt el pèndol gegant que dóna la benvinguda a tots els visitants amb el seu moviment oscil·lant.

El nostre diari de bord marcava la darrera aturada al Planetari. Vàrem veure una pel·lícula que explicava de manera resumida la vida d'en Darwin i la seva teoria sobre l'evolució de les espècies.

Finalment va arribar el moment d'anar cap a l'aeroport i tornar cap a cases, una mica cansats però plens de records.

Ben bé podríem acabar la bitàcola d'aquesta experiència igual que com l'hem començada: el nostre viatge a Barcelona ha estat una aventura inoblidable...

Alumnes de 6è

LES JORNADES DE TEATRE COOPERATIU A LA COOPERATIVA CIDE (PALMA)

Un bon dissabte al matí partírem cap a Ciutat. Allà en arribar a una escola cooperativa anomenada CIDE ja hi havia molta de gent. Se celebraven unes jornades de teatre cooperatiu. Pintava bé, la cosa.

Ens dirigírem a una gran sala on ens distribuïren per localitats i edats. Per sort, a nosaltres no ens separaren, i ens varen ajuntar amb una escola cooperativa més: Aula Balear.

Un pic acabada la distribució, ens dirigírem a una sala anomenada rocòdrom, on férem el curs de clown, un dels que formaven part d'aquestes jornades. En aquest curs ens haguérem de posar un nas vermell per poder interpretar aquell gran personatge anomenat PALLASSO.

A l'hora de dinar, hem de dir que el menjador del CIDE va ser impactant per a nosaltres, allò era de pel·lícula ja que nosaltres som de poble. El fet d'haver d'agafar una palangana, on anaves rodant per una cinta immensa on et tiraven el menjar amb un cullerot i n'hi havia per tot no es pot descriure.

A la tarda, anàrem a una sala de psicomotricitat, ens trobàrem al nostre professor per fer el curs d'improvisació; aquest nom el reduïem al d'impro. Al final de tot va ser un dels cursos més divertits: vàrem aprendre a "croquetar" que és el simple fet que les persones som sàdiques i ens agrada torturar la gent.

Arribàrem a la nit; ja acabava el dia de fer teatre, ja havíem fet dos cursos el de clown, impro; ja només quedava fer el de cant al dematí següent.

En caure la fosca ens dividírem en sales per mirar pel·lícules de por com per exemple *El Orfanato*.

Sobre les 2 del matí ens n'anàrem tardíssim a dormir, si es pot dir així. Era més anar a dins els sacs de dormir per passar el vespre. Després d'aconseguir dormir dues horettes, ja sortí el sol.

Finalment, després de berenar anàrem a fer el curs de cant a la sala de música. Allà practicàrem tons de veu i qualche altra cançó que va anar molt bé.

A l'hora de la partida tinguérem una gran pena. Ens passàrem tots els números de telèfon i facebook: **ENS HAVIEN PRES ELS MÒBILS EN COMENÇAR LES JORNADES. QUIN HORROR!!** Va ser insuportable estar mes de 15 hores sense tocar-los.

Encara ara ens comunicam a través de les xarxes socials amb els amics que vàrem fer allà. Esperem poder repetir-ho l'any que ve perquè ens va encantar.

El retorn de les cigonyes

Redacció guanyadora del premi sambori 2012

L'altre dia, revisant uns documents, la Marisa es va adonar que no estava sola. Que tot allò possiblement havia estat un enorme engany. Que li havien robat vuit anys de felicitat, de sorpreses, d'un sol "t'estim mare".

L'any 1975, havia tingut un infant, però tot feia pensar que havia mort en el part. Ara, després de tants d'anys de tristesa i de dolor, tot li pareixia clar. Ara era quan ho entenia tot. El seu petitó no havia mort, l'hi havien robat. L'havien apartat del seu costat i ara, el que més mal li feia era que segurament una senyora que ni tan sols coneixia havia adoptat el sobrenom que per naturalesa i per dret li corresponia a ella.

Quan ho va saber, la Marisa va començar a investigar. No volia perdre ni un sol instant més al seu costat. Foren molts mesos d'intriga, de dolor i d'enyorança fins que per fi, un calorós matí de maig, va veure la llum del túnel. Aquell túnel que se li havia fet tan feixuc, tan insuportable, tan etern... Va rebre una carta de l'inspector, on citava textualment el carrer on vivia suposadament el seu infant. Però el que més li va estranyar fou que el seu fill visqués en un hospital.

Va fer les maletes i va partir cap a Palma. No sabia què li esperaria; si la rebutjaria, si la rebria amb els braços oberts, si l'arribaria a estimar algun dia, quan ja no fos massa tard.

Va arribar a l'hospital, amb el cor fet un nuu, i va preguntar per un tal Lucas Garleu, el seu fill.

-Es troba a la tercera planta.- li respongueren, i va notar una certa tristesa en la seva veu.

Quan hi arribà, en el cartell de la porta d'accés a la planta citava: "nens amb leucèmia". Quan ho va llegir va sentir que el cor se li esmicolava. Tota aquella il·lusió que havia acumulat durant aquells darrers mesos s'havia esfumat en un segon. Només havia fet falta un instant per canviar-ho tot.

Va quedar immòbil per uns minuts i poc després es va girar i, amb el cor encongit, va marxar. No era capaç d'entrar i veure el seu fill d'aquella manera. No podia. Durant uns dies, va estar rumiant què calia fer; si tornava, el dolor la vençeria, però per una altra banda, mai no es perdonaria no haver conegut el seu propi fill. Així que va decidir tornar-ho a intentar.

El proper diumenge va tornar a l'hospital. Quan arribà a la recepció va preguntar per l'habitació. Era la 209. No sabia què dir ni què fer. Va creuar el passadís que la conduïa fins a l'habitació del fons, la 209. Va tocar a la porta.

-Sí, endavant.- va respondre una veu dolça i tendra.

Quan fou a dins, no va poder aguantar l'emoció i va caure al terra, vençuda pel dolor. Sobre el llit, un nen d'aspecte dèbil i demacrat. Tenia la pell blanca, els ulls d'un cel profund, els llavis prims i rosats, però no tenia cabells. En veure aquella dona al terra, desesperada i amb els ulls plens de llàgrimes li va preguntar dolçament:

-Per què plores? Hauria de ser jo el qui plor i no tu.

-Però és que jo no ho sabia. He esperat tota la meua vida aquest moment, però ara, quan et veig, tan dèbil i tan fràgil, no ho puc suportar. Jo sóc la teva mare, qui et va portar al món.

Aquell nen no sabia com reaccionar. De sobte, una dona desconeguda havia entrat en la seva vida i l'havia capgirat de dalt a baix.

-Jo ja tenc una mare, i es diu Sandra.

-No, tu no saps res de tot això. Quan vas néixer, et van apartar de mi i no ha estat fins ara que me n'he adonat. Que no ho entens? Et van robar. – va respondre la Marisa amb el plor ofegat pels crits.

-Quan? No és veritat, jo sempre he viscut aquí, amb la meua família. – va respondre el nen amb indignació.

-No, la teua única família soc jo. Et van robar quan encara eres un nadó.- cridava la Marisa amb els ulls inundats i la veu trencada per la pena.

De sobte, la respiració del nen es féu profunda i dificultosa. Les màquines a les quals estava connectat van començar a xiular fent un enorme soroll. Una infermera alarmada va entrar ràpidament a la sala i li va injectar una injecció. La Marisa es féu a un costat. Es sentia culpable per allò que estava passant.

-Vostè és la seva mare? – va preguntar la infermera.

-Sí, sí que ho soc.

La doctora li va fer un senyal perquè anés a fora.

-Sento molt dir-li això. Miri, la malaltia del nen s'ha complicat greument i és possible que la seva vida corri perill. No creiem que visqui per molt més.

En sentir aquelles paraules la Marisa va caure al terra, vençuda i sense forces. Ja res li podia alleugerir aquell dolor que li punxava el cor i que l'estava matant lentament per dintre. Durant uns dies no va tornar a trepitjar l'hospital. Tot li recordava el nen encara que ella s'esforçava per no pensar-hi.

Fins que un dia, va tornar.

Va tocar dolçament a la porta de l'habitació 209. La mateixa veu dolça va respondre. Però ara estava més apagada que mai.

-Sóc jo, la Marisa. Em recordes?- li va preguntar tendrament.

El noi va afirmar amb el cap.

-Jo em dic Lucas.

Una rialla va inundar el rostre de la dona. Va pensar que la vida li havia donat una segona oportunitat per conèixer Lucas i de cap de les maneres la volia desaprofitar.

-Em perdones per l'altre dia? Estava una mica alterada i no et volia fer mal.

-Sí, et perdono.

-Gràcies.- va fer una passa i es va seure al seu costat, en una butaca- M'agradaria ser la teva amiga. Em deixes ser-ho?

-Sí. Jo no tenc amics. La meva mare diu que quan torni l'hivern podré anar a l'escola i allà coneixeré molts nens de la meva edat. – va dir amb una certa felicitat en Lucas.

-Sí, clar. Quan t'hagis recuperat, però mentrestant tu i jo podem ser grans amics.- va dir la Marisa amb entusiasme. Mai no hauria pensat que l'acceptaria tan ràpid.

-I vols dir que podem ser amics tu i jo? Tu ets molt gran i jo només tenc 8 anys.

-En l'amistat no hi té lloc l'edat. Recorda-ho sempre Lucas.- va dir com a tota resposta.

Es va produir un silenci una mica incòmode per la Marisa. El Lucas s'havia incorporat i ja se'l veia més animat. Ara estava amb els ulls entornats, amb els rostres pensatiu.

-I vols dir que tenc dues mares jo?- va preguntar recelós.

-Ho podríem dir així. Però a mi considera'm només com una amiga però que em pots dir “mama”. Et va bé així?

-Sí. Saps què, però? – va preguntar somrient- No havia conegut ningú mai que tingués dues mares. Potser és que les cigonyes es van confondre.

La Marisa va riure per sobre els llavis. Com n'eren d'innocents, els nens!

-Et proposo un joc- va dir la Marisa amb picardia.- Mira, dos bons amics han de saber molt l'un de l'altre. Què et sembla si comencem de nou? Així jo et podria ensenyar coses noves i tu també a mi.

El Lucas també pareixia entusiasmat amb la idea. Durant tota, o gairebé tota, la seva vida havia viscut en aquell hospital i només en comptades ocasions podia fer una petita escapada. Però sempre que marxava la seva salut empitjorava i l'havien de tornar ràpidament a l'hospital. Ara, per a ell, la Marisa significava un afer de llibertat i diversió.

-Sí, m'agradaria molt. Podries venir cada tarda a jugar amb mi.

-I tant que vendré. No hi ha res que em faci tanta il·lusió. – va contestar la Marisa.- Però m'has de prometre que no ho diràs a ningú. Serà un secret entre tu i jo.

I així fou com la Marisa i el Lucas es convertiren en grans amics. Cada dia que passava la seva relació es consolidava més i més i la salut del Lucas va millorar considerablement.

Ella li ensenyava a fer marionetes, jugar als escacs, fer la cigala, fer divisions. El

Lucas, en canvi, li ensenyà a fer milloques. Una tarda d'un calorós dia de juliol, van pujar els dos al terrat de l'hospital i el Lucas li ensenyà a fer-la volar. La milo- ca era d'un cel clar i hi havien pintat el mar i algunes gavines que planejaven per sobre. Mentre volava, amunt, al ritme de les ones, el Lucas va confessar a la Marisa que el que més desitjava era veure el mar.

-Mamà- perquè li deia així- m'ensenyaràs el mar un dia?- va preguntar-li, amb aquella veu melancòlica i els ulls oberts com a plats.

-Tot d'una que ens sigui possible, estimat.

-I com és de gran? Tant com el prat que hi ha a l'altra banda de la finestra?- va dir amb curiositat.

-No. Molt, mot més que això. El mar és immens.

De mica en mica, el Lucas se sentia molt millor. Se'l veia més animat i amb ganes de menjar-se el món. Un dia va arribar una notícia molt especial a les seves mans. Una notícia que ansiava feia anys. El doctor li havia donat permís per passar uns dies a fora amb companyia de la seva família.

-Et portaré on vulguis- va dir-li la Marisa amb la veu ofegada per l'emoció. Tan sols podia aguantar les llàgrimes. Per fi havien oblidat tot d'infern que havien passat els primers mesos.

-Mira mamà,- va dir-li tot entusiasmat- oi que ara em portaràs a veure'l?

Aquella tarda se la van passar pintant desenes i desenes de vaixells de paper. No eren, però, uns vaixells corrents; aquells serien els que els portarien de camí a la llibertat.

El cap de setmana vinent, el Lucas es va instal·lar a casa seva, però li va prometre a la Marisa que la tarda del dissabte la passarien junts a la vora del mar.

I així fou. La Marisa el passà a recollir per casa seva i els dos junts marxaren costa avall.

- A quina platja t'agradaria anar?- li va preguntar la Marisa.

- A la que tu vulguis.- La veritat és que no en coneixia cap, però no volia pas dir-ho a la Marisa.

- Doncs si és així et portaré al Trenc i veurem junts la posta de sol.- va dir-li amb impaciència.

Durant el trajecte el Lucas no parà de contar-li coses sobre l'hospital i sobre la seva família.

-La meva mare ve cada dimarts i dijous a veure'm i el meu pare no ve quasi mai.- va lamentar amb tristesa- Diuen que han de treballar molt perquè jo em pugui curar aviat.

-I tenen tota la raó- va consolar-lo- ja veuràs com aviat et recuperes.

Prompte arribaren a la costa. Ja era de tard i la platja estava desolada. Les ones esclataren amb erupcions d'espuma sobre l'arena i el sol ja es ponia, tímidament, sobre l'horitzó.

-Treu la miloca Lucas!- va fer-li la Marisa.

I així fou com l'estel començà a enlairar-se amunt i més amunt. Els peus descalços sobre l'arena dansaven l'un al costat de l'altre.

- Saps com em sento?- va preguntar-li el Lucas.

- Com?

- Com les gavines que planegen sobre el nostre estel. Sento que puc tocar el cel amb els dits.

Al cap d'uns mesos, desgraciadament, la salut d'en Lucas va tornar a empitjorar. Els metges ja no podien fer res per la seva vida. La Marisa sentia com un tros de la seva ànima es fonia lentament i com el dolor tornava de cop i volta a la seva vida.

Un dia, la van cridar de l'hospital. Quan va entrar a l'habitació, que era plena de records de l'últim estiu, va veure el Lucas tombat sobre el llit, amb el semblant més pàl·lid i més dèbil que mai.

-Acosta't- va fer-li el nen amb la mà- saps quin pressentiment he tingut ara?

-No, quin fill meu?- va dir alhora que una llàgrima li davalla per la galta.

-Ara sé que tu ets ma mare i que jo som el teu fill. Només tu podries fer-me sentir especial, encara que fos per un moment, com ho vares fer. Abans que apareguessis per primer cop, aquell matí, la meua vida no tenia sentit. Em sentia sol i perdut en un món obscur i tenebrós. Però quan vas arribar, vaig sentir que tu eres aquell llumí que havia vingut a guiar-me cap a la sortida. Aquell llumí consumit per la flama de l'amor i l'amistat.

La Marisa es va ensorrar sobre els llençols, i va posar el seu cap sobre el pit del Lucas. Podia sentir com els batecs del seu coret s'anaven alentint a poc a poc i com la calidesa dels seus alens s'anava refredant lentament.

-Tenies raó quan deies que les cigonyes es van confondre- va xiuxiuejar-li- se te m'han emportat massa aviat.

El nen va agafar la carona de sa mare i la va posar entre les seves mans. Li va donar una besada al front i es va adormir sobre els seus braços.

Aquell hivern es féu insuportable per a la Marisa. Cada minut, cada segon li recordava l'absència del seu estimat Lucas.. Ja res no li podia alleugerir aquell enorme buit que s'havia creat dins ella, només el record llunyà d'aquell dolç estiu al seu costat.

BONA PARTICIPACIÓ A LES PROVES CANGUR 2012

La nostra escola ha pres part, per segona vegada, en les proves matemàtiques CANGUR que es duen a terme arreu de tota Europa i que a les Illes Balears estan obertes a tots els al·lots i les al·lotes que cursin entre 3r d'ESO i 2n de Batxillerat. Enguany ha estat la XIIIena. edició.

El dia assenyalat fou dia 15 de març i al nostre col·legi li va tocar fer les proves al pavelló Miquel Àngel Nadal de Manacor. Allà ens reunírem quasi 600 alumnes de la comarca.

L'horari previst era el següent:

A les 9 arribada dels centres al lloc de concentració.

De les 9'30 fins a les 11' 15 es realitzaren les proves matemàtiques.

Després l'organització ens convidarà a berenar.

De les 11'45 fins a les 12'30 es va dur a terme una gimcana matemàtica, consistent en fer una sèrie de problemes de lògica i construccions amb figures.

Finalment s'entregaren els premis de la gimcana al millor centre participant (que enguany fou per l'institut de Petra) i tornarem cap a la Vila.

Les proves Cangur es duen a terme en quatre nivells, els nostres alumnes participaren en els dos primers.

Cada nivell consta de 30 preguntes totes elles amb 5 respostes i només una de correcta. Les 10 primeres valen tres punts cadascuna, les 10 següents quatre punts i les 10 darreres (bastant més complicades) cinc punts. Per cada resposta errada es descompta una quarta part del valor de la pregunta. Els alumnes comencen amb 30 punts.

La participació en aquests nivells va quedar de la següent manera:

-Nivell 1, per a tercer d'E.S.O. Hi participàrem amb un total de 24 alumnes. NÀlex Torres va obtenir la major puntuació amb 99' 50 punts, després en Sebastià Grimalt amb 98 punts i na Sara Obrador amb 95' 25.

-Nivell 2, per a quart d'E.S.O. Hi participàrem amb 13 alumnes. En Fernando Vizúete amb 73 punts fou el que major puntuació va obtenir, seguit per na Maria Servera amb 62 i en Daniel Martín amb 59' 25

La veritat és que aquestes proves són una excusa per fer una trobada de gent interessada en les matemàtiques. Des de professors fins alumnes. La competició, tot i ser important, passa a un segon pla.

*Maties Roig i Eulàlia Oliver.
Professors de secundària*

Tot i no haver-hi classe, ens hem aixecat d'hora. Hem tancat les maletes: per nosaltres, el viatge ha començat. Arribam a l'estació amb nervis, retrobam els nostres companys i ens miram les cares d'emoció. Passam llista, ens acomiadam dels pares (que queden intranquils en veure'ns partir). L'autocar arrenca: "que duis tots el DNI?" tothom ho revisa per enèsima vegada. Amb un tres i no res ja som a l'aeroport i sense adonar-nos l'avió s'enlaira de camí cap a Lisboa. Arribam a Lisboa; la ciutat ens sembla infinita des del cel. Edificis, carrers, places... tot un món per descobrir!

Baixam de l'avió, molt de sol i molta calor. Recollim les maletes però...ens n'adonam que na Glòria no troba la seva! Malgrat aquest primer contratemps, agafam el bus cap a l'hotel.

Tot ens ve de nou, veim els primers tramvies, els carrers empedrats, edificis alts, les façanes enrajolades... Però sobretot el bullici i la vitalitat de la gent que habita aquesta ciutat.

Arribam a l'hotel, ja cansats, sopam, i anam a fer una primera volta per la plaça del Rossio, i anam a dormir. Ens esperen cinc dies plens d'emocions, aventures...

Ens hem passejat molt. Durant els dies, hem caminat per la ciutat i hem gaudit de les vistes: "los Jerónimos", la plaça "del Rossio", "Torre de Belem", el castell de "St. Jorge", Évora, el barrio alto, Alfama... Sempre acompanyats per en Pau i les seves cançons.

A les nits, cansats de trepitjar les interminables pedres rodones dels empedrats carrers de Lisboa, ens reunim als passadissos i habitacions, jugant a cartes, expli-

cant acudits i lamentant que cada dia en falta un menys per partir.

Cada nit, a l'hora de sopar, comprovam el defecte de Lisboa: el menjar. Purés, sopes (que en realitat són purés), ànec, purés amb julivert, purés de tot color, etc. Cansats de menjar tant de julivert i puré, a les nits feim una petita excursió amb el metro cap al McDonalds de la plaça del Rossio, on sopam ben de gust.

Passats els 5 dies i molt a contracor, és l'hora dels adéus. Arribam prest a l'aeroport, amb tota la tranquil·litat, però quan és l'hora de partir... No ens deixen tornar en Vasy! Li exigeixen uns papers que en partir de Mallorca, no havien estat necessaris. Després de moltes tensions i de solidaritzar-nos amb el pobre Vasy!, en Cosme aconsegueix per fi un bitllet per a ell. Així doncs, ara sí que ha arribat l'hora de volar cap a casa.

Aquest viatge ha significat molt per a tots nosaltres, i pensam que tots els alumnes que han passat tants d'anys en aquesta escola, ho entendran. Hem rigut, hem plorat, hem discutit, ens hem reconciliat... Hem passat moltíssimes coses junts durant tots aquests anys, i aquest viatge ens ha servit per unir-nos encara més, i per fer que no oblidem mai el que ens han ensenyat tots aquests anys junts.

També volem agrair a tots els professors que ens han acompanyat (en Cosme, na Glòria i na Maria del Mar) perquè sense ells aquest gran viatge no hagués estat possible.

I també a tots els altres professors, que tant ens han ensenyat i que no oblidarem mai. Gràcies a tots!

Alumnes de 4rt ESO. Generació '96.

707 ESTÀ

PER FER

1 707 ÉS

POSSIBLE!

Si he de ser sincera, diré que quan em van dir que m'havia tocat fer l'apartat de les Magisdèries, no em va fer massa gràcia i vaig pensar que tenia un bon maldecap. Però als cinc minuts d'haver-m'ho dit, ja tenia ben clar de quines coses parlaria. Alguns dels meus companys van riure i de forma irònica em van dir que una de les meves aficions és anar de botigues. I en certa manera tenen raó, m'agrada la moda, però una de les meves passions o debilitats, és la meva estimada cuseteta, na Nosa. Sempre m'han encantat els cans, ja des de petita; i sempre en vaig tenir a casa. Mon pare em va inculcar l'amor cap a aquests animals, concretament els de la raça teckel. Quan jo tenia devers 9 anys em van dur la pri-

mera cussa, era una teckel preciosa. En total n'he tengut sis, totes femelles i de la mateixa raça. La principal funció consisteix a caçar rosegadors sota terra i dins dels caus, d'aquí la seva forma allargada i baixa, amb una cua llarga i dura. Es reconeixen diverses varietats: el tipus de pèl curt(han estat totes les meves), el de pèl llarg i el tipus de pèl dur. També es troben en diversos colors, ja que poden ser de color marró, en diferents tonalitats o negres.

som una enamorada del mar i de les costes mallorquines

I cadascuna d'aquestes varietats pot ser de tres grandàries: normal, nan i miniatura. Es caracteritzen perquè són amables, intel·ligents i molt casolans. També són possessius, tossuts i tenen un fort caràcter. Actualment tenc una cuseteta de tres anyets i és una excel·lent companya.

També hi ha moltes altres coses que m'agraden, com per exemple tot el món del motor, les motos i els cotxes...ahhhhhh i el futbol, concretament el Barça. I n'estic ben orgullosa per tots els moments màgics que m'han fet viure aquests jugadors i aquest tros d'entrenador que hem tengut i que mai no oblidarem, el meu estimat Pep i perquè som més que un club!!!! ;)

També pas molt de gust de navegar, som una enamorada del mar i de les

costes mallorquines, la primavera i l'estiu són unes èpoques de l'any que m'encanten i em permeten gaudir d'aquesta afició. Si no sabeu on cercar-me, em podeu trobar en alguna cala, enmig del mar prenent el sol i gaudint de la música o la lectura. I ara que he fet referència a la música i a la lectura, us faré cinc cèntims del que més m'agrada. Som una apassionada d'en Lluís Llach i del grup de rock català "Sopa de cabra". I ja per acabar, també he de dir que lleigeixo poesia i el meu poeta preferit és en Miquel Martí i Pol, concretament el llibre d'absències. I no sabria acomiadar-me sense dir unes paraules d'aquest gran home: "Tot està per fer i tot és possible".

Margalida Nicolau Prohens
Professora de secundària

UN ESTIU BEN CONNECTAT!

Un any més tornen arribar les vacances d'estiu: platja, excursions, piscines, etc. i ens tornam a plantejar què han de fer els nostres nins i nines per realitzar alguna tasca educativa durant l'estiu, pensant en el proper curs. És bo realitzar alguna feina aquests mesos de vacances per mantenir un cert hàbit de treball. Només hi ha una manera d'aprendre? I vosaltres què en pensau?

La nostra societat avança molt ràpidament i els nostres fills amb ella: xarxes socials, comunicació online, activitats en xarxa, etc. Tenim el món al nostre abast sense moure'ns de casa.

Les noves tecnologies permeten un aprenentatge molt significatiu i funcional, a més, resulten molt engrescadores pels nins i cal aprofitar-les perquè ens ofereixen moltes possibilitats. Això

implica un canvi significatiu en la metodologia de treball.

Quina finalitat poden tenir aquests enllaços?

-Possibilitar l'exercitació múltiple de continguts ja treballats a l'aula (reforç, aprofundiment).

-Desenvolupar l'autonomia de l'aprenentatge.

-Els alumnes tenen l'oportunitat d'ampliar els seus coneixements i d'investigar.

-Afavorir l'adquisició de bons hàbits de treball i estudi personal.

-Donar a conèixer a les famílies els diferents enllaços que poden trobar per treballar amb els seus fills.

-Preparar temes que es tractaran el pròxim curs, implicant els alumnes a la recerca d'informació.

-Possibilitar el desenvolupament d'activitats de caràcter lúdic i recreatiu.

-Possibilitar el desenvolupament d'activitats creatives.

-Ajudar al desenvolupament de la sociabilitat dels alumnes.

Bibliografia:

<http://www.google.es/imgres>

<http://blocs.xtec.cat/ambelspeusaterra/tag/deures-2/>

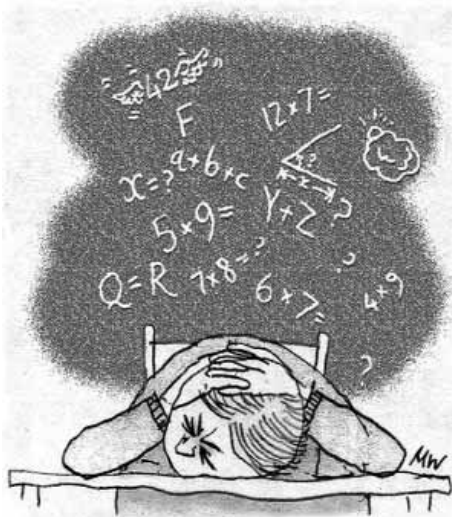
<http://www.grao.com/forums/deures-d-estiu>

Aquí us deixam un petit recull d'enllaços molt generals que treballen diferents aspectes educatius:

INFANTIL	PRIMÀRIA	SECUNDÀRIA / PQPI
www.edu365.cat	www.edu365.cat	www.edu365.cat
http://clic.xtec.cat/db/listact_ca.jsp	http://clic.xtec.cat/db/listact_ca.jsp	http://clic.xtec.cat/db/listact_ca.jsp
http://www.xtec.cat/web/recursos/edinfantil	http://webquest.xtec.cat/httpdocs/recullmates/primaria.htm	http://www.xtec.cat/web/recursos/pqpi
http://webquest.xtec.cat/httpdocs/recullmates/infantil.htm	http://eyeok.aido.es/	http://www.xtec.cat/web/recursos/recursos
http://eyeok.aido.es/	http://www.grec.net/home/cel/didac/bal/index.jsp	http://www.grec.net/home/cel/didac/bal/index.jsp
http://pedagogoterapeuta.blogspot.com.es/	http://adinsdelaula.blogspot.com.es/	http://pedagogoterapeuta.blogspot.com.es/
http://peisnens.blogspot.com.es/	http://pedagogoterapeuta.blogspot.com.es/	http://www.toomates.net/
http://catianaspdv.blogspot.com.es/p/jocs-on-line.html	http://www.pipoclub.com/juegsdemo/	
http://www.pipoclub.com/juegsdemo	http://www.childtopia.com/	
	http://www.mclibre.org/consultar/primaria/	
	http://2ncicleinicial.blogspot.com.es/2010/05/	

Adolescents: han de fer deures a l'estiu?

Xavier Serra i Besalú
 Professor de filosofia a
 l'institut Illa de Rodes
 (Roses)

Si responem massa de pressa a aquesta pregunta, de ben segur ens equivocarem. És una d'aquelles maleïdes qüestions que exigeixen matisos. Avui dia tenim tanta pressa que, sovint, responem de manera precipitada. Ens passa amb altres temes: són bones les xarxes socials a internet?, cal fer de tot per tenir viu un malalt terminal?, hem de conèixer totes les amistats dels nostres fills?, els funcionaris treballen malament?... No n'hi ha prou amb un sí o un no: cal afinar.

El llarg període no lectiu de l'estiu té algunes peculiaritats: sol fer més bon temps, representa una ocasió per viatjar i fer estada a llocs diferents dels corrents, s'alteren els ritmes que –fins i tot un adolescent– pot haver de seguir durant el curs. D'altra banda, el món

no s'atura ni deixa de funcionar el nostre organisme. Aleshores, què cal fer?

Als joves el temps els passa molt ràpidament: cada dia és una novetat. Aquesta sensació de vitalitat està accelerada ara pels what's up i la resta. Però aquesta impressió psicològica no vol dir que en facin tantes, de coses valuoses. Des d'un punt de vista formatiu, seria ridícul “no fer res” durant tres mesos. Per tant, primer error: no preguntar a l'adolescent de la casa, cada matí, “quin pla d'estudi tens per avui?”.

Els docents sabem que l'alumnat torna acadèmicament rovellat de les vacances. Han fet coses però –excepte en l'alçada– sovint han anat enrere. Certament, hi ha el cas del mandrós de mena –noi o noia–, que només mira la TV, menja gelats, no para de queixar-se

i d'escriure “m'avorreixo!” al Facebook. Està malaltonet, pobrissó! Però, i amb els altres, què hi podem fer?

En un curs que estic seguint ara al Col·legi de Llicenciats, a Barcelona, hem parlat de la taxonomia de Bloom. Ve dels anys 50, però ha estat successivament revisada. Classifica els objectius educatius segons tres aspectes: el cognitiu, l'afectiu i el psicomotor. Tots els docents sabem que calen objectius educatius i que han d'anar d'allò més simple al més complex o elaborat. Tot i la pressió proigualitarisme, cada jove és diferent: com es veu bé en allò que fan a l'estiu! Apliquem, per tant, la diversificació durant les vacances.

A uns els cal reforçar els nivells més bàsics: recordar, comprendre. A d'altres, sense deixar això, se'ls pot incentivar cap a habilitats superiors del pensament: aplicar, analitzar i crear. Cada família hauria d'anar-se'n a l'estiu amb una recepta del mestre o tutor del seu fill: què prendre i amb quina dosi.

No podem canviar que hi hagi pares que són universitaris i d'altres sense estudis. Això hi influeix, és clar! Però tots haurien de tenir uns objectius, un pla traçat: l'adolescent haurà de realitzar activitats intel·lectuals on sigui: en un campament, a casa dels avis, en un casal o mentre treballa.

Aleshores, el secret, on és? En l'horari. Els clàssics deien “serva ordinem et ordo te servabit”, que vol dir aproximadament que per anar bé s'ha de

mantenir un ordre. Cada dia, peti qui peti, un temps dedicat a la lectura, a escriure sobre allò llegit, a explicar-ho als pares o a qui ho pugui entendre...

*Als joves el temps
els passa molt ràpidament:
cada dia és
una novetat*

Aquesta feina acadèmica hauria d'estar pilotada, però als professors –excepte als qui dirigim treballs de recerca– només ens ho fan fer, professionalment, fins a un cert dia del juny. Després hi ha un buit que ha d'omplir la família. M'he preguntat moltes vegades per què, amb l'ajuda de les noves eines informàtiques, no es planifica prou un treball setmanal per als vailets, que s'hagués d'anar lliurant en dates preestablertes? El secret, creguin-me, és l'horari, l'ordre. Molt d'ànim!

Extret de:
<http://bit.ly/KQs6VA>
Amb el permís de l'autor.

ANÀLISI DELS RESULTATS DE L'ENQUESTA A LES FAMÍLIES

El passat mes de maig es va distribuir entre les famílies dels alumnes de l'escola una enquesta d'avaluació de diferents aspectes relacionats amb la institució escolar.

El disseny i redacció d'una enquesta estan orientats a l'anàlisi de determinats serveis, a la reflexió sobre la competència professional i els contextos en els quals es desenvolupa i la detecció de línies errònies quant a la gestió. Es tracta de saber com es percep la conciliació de l'aspecte educatiu, en el cas d'una escola cooperativa com la nostra, amb el projecte d'ensenyament que promulga i la qualitat dels elements imprescindibles que formen part de l'estructura organitzativa del centre, tant a nivell d'infraestructures com de recursos humans.

Analitzats els resultats, sempre i quan la mostra obtinguda sigui suficientment representativa, serviran per fer una reflexió importantíssima: es tractarà de veure si la imatge que projecta l'escola aconsegueix les expectatives de tots els elements que la integren: pares, alumnes i professors. En tot cas, la intenció sempre és la delimitació dels aspectes positius, plantejar-se la reducció

de tots aquells que interfereixen en la correcta gestió i la proposta de millores indiscutibles dels àmbits que presenten mancances destacades.

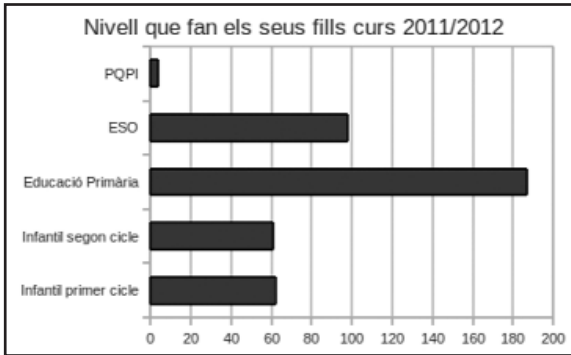
Tot plegat, contribueix a dinamitzar la vida escolar, al treball conjunt entre famílies i professorat i a fer compatible l'aspecte educatiu des de tots els seus àmbits d'interacció.

Dit això, passem a conèixer quins han estat els resultats objectius que podem extreure de la mostra obtinguda.

Un total de tres-cents tretze famílies han contestat a les enquestes. La matrícula actual de l'escola des de l'educació infantil de primer cicle fins als mòduls voluntaris de PQPI és de 727 a alumnes. Els pares censats (s'entén pare i mare) són exactament 851. Si dividim per dos aquesta xifra amb la intenció d'agrupar pare i mare (recordem que s'ha contestat una enquesta per família) obtenim que hi ha aproximadament 425 famílies, amb un marge d'error mínim probable. Així doncs, es pot deduir que han contestat a l'enquesta aproximadament un 73% de les famílies de l'escola.

El **perfil general** d'aquestes **famílies** el podem delimitar amb les següents dades:

-La majoria de les famílies que han contestat viuen a la localitat de Felanitx (un 87 %) i els nivells educatius que fan els seus fills els podeu veure desglossats en aquest gràfic.

L'anàlisi que se'n fa dels diferents aspectes del centre el podem presentar des de les següents agrupacions: horari, instal·lacions, serveis i equips i anàlisi del projecte educatiu.

En relació a l'**horari** de l'escola, el 70 % dels pares manifesten que n'estan satis-

-La llengua habitual que parlen a casa aquestes famílies és el català en un percentatge del 57 %. La resta de famílies (el 50 %) parlen el castellà.

fets.

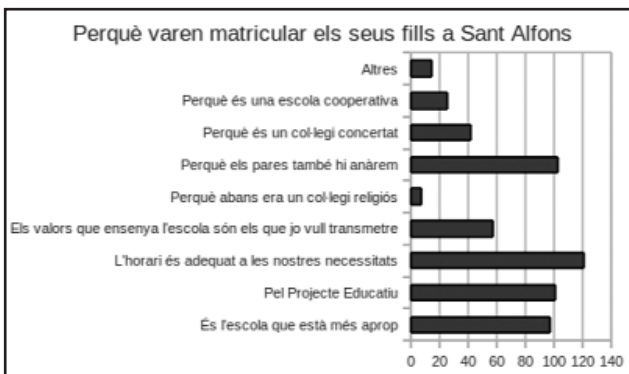
-El nivell d'estudis dels pares ha donat que un 78 % tenen estudis primaris i secundaris i un 11 % tenen alguna titulació universitària.

Quant a les **instal·lacions**, l'enquesta suggeria valorar de 0 a 10 cada un dels edificis des dels quals s'imparteixen els tres cicles educatius: infantil, primària i secundària. El més valorat ha estat l'edifici de secundària, la qual cosa és coherent si tenim en compte que es tracta d'un edifici de nova construcció. Els resultats desglossats són aquests:

-Quant a les mares, el percentatge oscil·la una mica: un 63 % tenen estudis primaris i secundaris, mentre que un 19 % declaren tenir estudis universitaris.

-Pel que fa a l'edifici d'infantil, la valoració majoritària s'ha mogut entre la franja del 6 (19 % de les enquestes) i del 5 (16 %). La tercera opció més votada ha estat la del 7 amb un percentatge del 14 %.

-A la pregunta *Per què varen matricular els seus fills a Sant Alfons*, les respostes han estat aquestes:

-L'edifici de primària ha obtingut un percentatge del 19 % a la puntuació de 7. Les altres dues opcions més votades han estat el 7 amb un 18 % i el 6 amb un 17 %.

-Les instal·lacions generals de l'edifici de secundària han obtingut un 10 com a nota més

votada (27 % de les enquestes), seguit del 9 amb un 24 % dels vots i del 8 amb un 15 % del total dels enquestats.

Els **serveis i equipaments de l'escola** s'han plantejant a nivell general, no per etapes, valorants amb el mateix criteri de 0 a 10. Podem observar el següents resultats:

-**instal·lacions esportives**: han obtingut un 63 % dels vots entre les franges del 7 al 10, bastant igualades.

-L'existència del **servei de menjador** és un dels més unànimes quant als resultats. Un 55 % dels pares opten per votar-lo amb un 10 o un 9.

-l'oferta de les **activitats extraescolars** obtindrien una puntuació d'entre 7 i 10 en un percentatge del 65 % dels qui han contestat.

-El projecte de **noves tecnologies** implantat a l'escola ha rebut una valoració també positiva: oscil·len entre 8, 9 i 10 les puntuacions màximes (en l'ordre de 17 %, 17 % i 18 %).

-Quant als mecanismes de comunica-

ció, com són ara la **pàgina web i la revista ESCOLA** han estat qualificades amb un 8 (23 %) i un 10 (26 %) respectivament com a puntuacions màximes.

Les valoracions que podem incloure dintre de l'epígraf relacionat amb el projecte educatiu són les següents:

-**grau de disciplina del centre**: les famílies han valorat com a màxim amb la puntuació de 8 aquest aspecte

-**nivells educatius**: tant a l'educació infantil, com a primària com a secundària, les famílies han considerat la valoració de 8 com la més adequada.

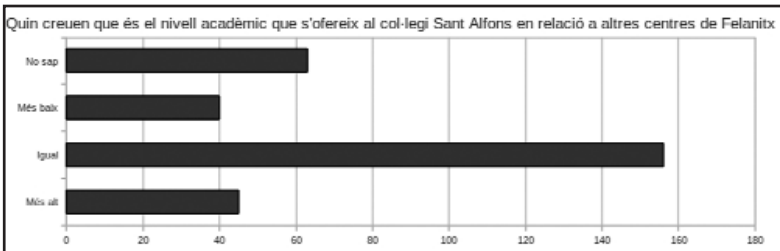
-L'**educació en valors** també ha rebut la puntuació de 8 com a la més majoritària.

-L'**ensenyament dels idiomes** ha obtingut una valoració de 7 i 8 bastant igualats. Junts signifiquen un 31 % dels resultats.

-Quant al **professorat**, es plantejava valorar tres aspectes: la relació amb l'alumnat, les competències professionals i la implicació que tenen en el procés d'ensenyament. Quant a la relació amb l'alumnat, l'enquesta ha donat la màxima puntuació com a l'opció més votada (un 10 sobre un 26 % dels enquestats). Les competències professionals han estat valorades majoritàriament amb un 9 i la implicació del professorat també ha obtingut la valoració de 10.

-Pel que fa al **nivell acadèmic** que creuen les famílies que s'ofereix al col·legi, el podeu veure especificat en el següent diagrama:

són ara, preguntes relacionades amb les activitats extraescolars i d'altres que han fet referència a l'associació de pares.

Quant a les **activitats extraescolars**, només un 33 % dels pares tenen fills que hi

Canviant de tema, es va formular dintre de l'enquesta una pregunta relacionada amb les retallades de l'ensenyament. En concret, es demanava *si estarien disposats a pagar una petita quota mensual (per exemple de 10 €) per ajudar a les despeses del centre*. La resposta majoritària en un percentatge del 53 % ha estat que NO.

participen. La majoria dels qui han contestat, consideren que el preu és adequat, si bé cal esmentar que el percentatge dels qui consideren que són cares s'aproxima molt. En concret, hi ha una diferència d'un punt.

El tema de la **comunicació entre les famílies i l'escola** també s'ha abordat des de l'enquesta. En un percentatge d'un 86%, els pares consideren que n'estan ben informats d'allò que fa el seu fill a l'escola i valoren, en aquest ordre, que els mitjans per obtenir aquesta bona comunicació són els següents: entrevistes directes amb el tutor, l'agenda escolar i les circulars informatives. Dintre d'aquest mateix àmbit, en un 85 % de valoració, les famílies determinen que els resulta fàcil fer arribar la seva opinió als professors o a l'equip directiu de l'escola.

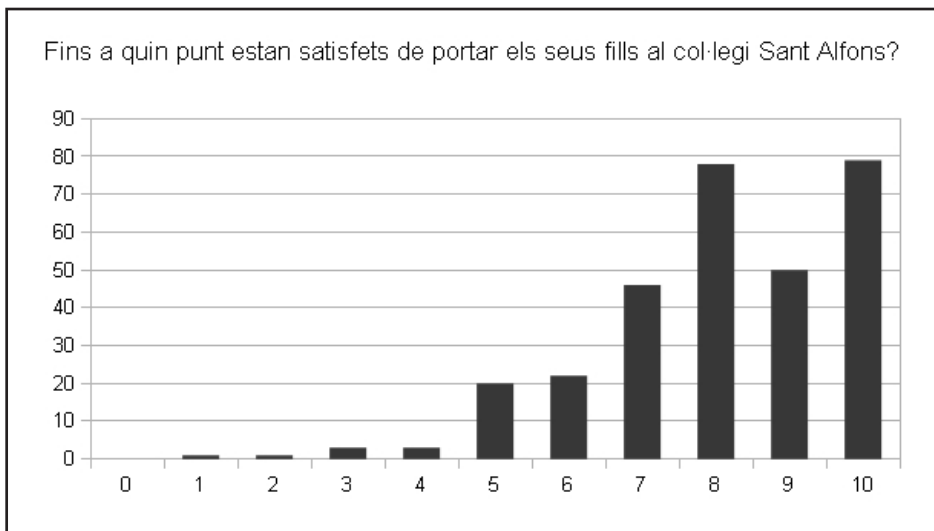
Hi ha hagut suggeriments per ampliar l'oferta amb activitats com judo, ioga, karate, cultura popular, idiomes a part de l'anglès, activitats esportives més variades, si bé el grau de satisfacció del funcionament de les activitats que hi ha en marxa actualment és de 8, 9 i 10 en percentatges respectius de 11, 10 i 11%.

L'anàlisi del context del centre també ha abordat altres temes cabdals, com

Pel que fa al tema de l'**associació de pares**, en formen part o hi han format part en alguna ocasió la meitat de les famílies enquestades. Com a tasques fonamentals que hauria de desenvolupar l'associació, les tres que han sortit més votades per ordre de major a menor percentatge han estat aquestes: les famílies consideren que l'AMIPA ha de representar les demandes dels pares i dels alumnes, que ha d'ajudar

econòmicament a l'escola i ha de contribuir a la dinamització del centre. Per altra banda, es considera que l'escola no ha de realitzar actes culturals per als pares amb col·laboració amb l'AMIPA.

Acabarem aquesta anàlisi amb la pregunta que pretenia avaluar fins a quin punt els pares estan satisfets de portar els seus fills al col·legi Sant Alfons. Els resultats obtinguts queden reflectits en el següent diagrama:

Volem agrair molt sincerament la bona participació de les famílies a l'hora de contestar aquest qüestionari bastant ampli. L'equip directiu està molt satisfet dels resultats que s'han observat: els bons percentatges avalen la feina que es fa des de l'escola i els més baixos ajudaran, sens dubte, al replanteja-

ment de millores en el treball diari dirigit a l'educació integral de l'alumnat des de tots els vessants possibles i a tenir una imatge ajustada de la nostra institució escolar que és la de tots. I tots ens sortirem, sens dubte, beneficiats.

Tots nosaltres el coneixem i tots volem estar amb ell en aquests moments, quan més ho necessita. Perquè sí, perquè ell sempre hi ha estat. És una de les millors persones que pot existir. I no es mereix res d'això. Volem tenir-lo de nou aquí, animant-nos, al nostre costat i amb una gran rialla a la cara. No podem fer gran cosa, però si li hem de desitjar el millor 40 vegades al dia ho farem. Perquè es mereix això i molt més. Esperem tenir-lo en poc temps amb noltros. Estam convençuts que serà així perquè és una persona molt forta i té l'ajuda necessària.

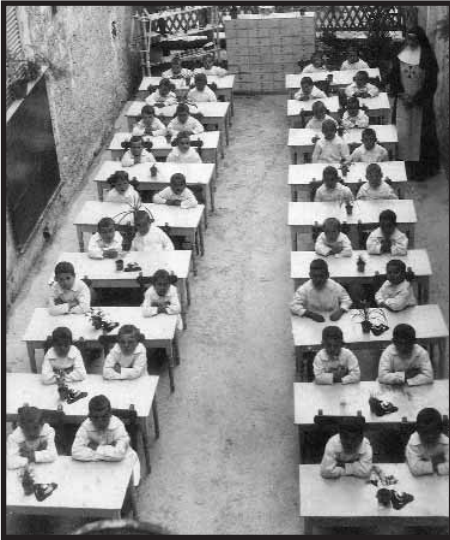
Molts d'ànims Toni! Estam tots amb tu!

Els teus companys de secundària

*Nins de l'escola de la
Providència.*

Any 1945

*Escola de les monges
Trinitàries.*

Any 1922

*Alumnes del col·legi
La Quartera visitant
una exposició.*

*Finals anys 20,
principis dels 30*

*Alumnes de 1er de Batxillerat a l'Institut Laboral.
Curs 1960-61*

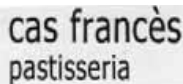

*Alumnes de 5è de Batxillerat a l'Institut Laboral.
Curs 1964-65*

Els mateixos alumnes uns anys després

Patrocinadors de les XIV Jornades Multiesportives "Es Lledoner"

Ajuntament de Felanitx

A tots ells, moltes gràcies!

